

A child's drawing on white paper. At the top, a bright yellow sun with many thin, radiating lines. Below the sun, a large, colorful rainbow arches across the page. The rainbow's colors are red, orange, yellow, green, and blue, drawn with thick, textured strokes. The text 'Ča - more - judi' is written in a bold, black, sans-serif font across the middle of the sun, and the number '18' is written below it.

Ča - more - judi
18

Ča - more - judi
18

Nakladnik:
OŠ Grohote
Grohote, Šolta

Za nakladnika:
Ivan Tokić

Urednici:
Dragana Đurić
Mirela Mijić
Željka Alajbeg

Likovni urednici:
Ivana Blagaić
Bruna Ovčar

Logotip Ča - more - judi:
Anica Bašić

Grafičko oblikovanje i dizajn:
Dragana Đurić

Likovni rad na omotu:
Josipa Blagaić: Duga
1. razred, OŠ Grohote

Naklada:
400 svezaka

Tisak:
Pronto-grafičke usluge d.o.o.

CIP - Katalogizacija u publikaciji NSK
ISSN 1845-4852

Ča - more - judi

Zbornik čakavske poezije
učenika osnovnih škola
Splitsko-dalmatinske županije
18. pjesnički susret

Nečujam, 23. travnja 2016.
u sastavu 26. Marulićevih dana
povodom
očuvanja stvaralaštva na čakavskom narječju

OŠ Grohote
Grohote, 2016

*Ipak, Muze,
molim vas od sveg srca,
molim Febe, i Tebe, što si nekoć
mojoj pjesmi svečanoj dao strune
i nadahnuće...*

POEZIJA

Josipa Blagaić: Duga, 1. razred OŠ Grohote

MOJA BABA

Moja je baba
prava baba
ča voli cviče u pitaru,
šit na makinju
i kuvat po starinsku
spizu pravu.

Moja je baba
baš prava baba
brez tableta i fejsa,
ča voli se s menon igrat,
na brce me vodit,
vavik napomoć mi bit,
od srca se smijat
i puno, puno me volit.

*Ana Milan, 1. razred
Mentor: Ivana Lukas Bartulović
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

MOJE MISTO

U mon mistu
sve je lipo
- judi, kamen,
morski val.
A jazik je
vavik topal
i govorin šnj
okad san mal.

*Nikola Svalina, 1. razred
Mentor: Ivana Lukas Bartulović
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

LIPOST

Lipost je svitu
kad igri ne vidiš kraj,
kad rasparaš gače,
a matere te ni straj.

Lipost je svitu
noge točat u moru,
odat po stinan,
ganjat balun po dvoru.

Lipost je svitu
kad voliš svoje misto,
jude, cviće i morski zrak,
a u duši ti uvijek svitli
dičjeg veseja trak.

*Niko Žarković, 1. razred
Mentor: Ivana Lukas Bartulović
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

MOJE MORE

Moje more sja ka sunce.
Na mon moru pluta brod.
U mon moru ribe plivaju,
a mriže padaju.
Ispod mog mora pijesak i
stine čvrsto stoje na dnu.
I da zaronin ijadu puta
nikad mi dodijalo ne bi!

*Gabriela Čajo, 3. razred
Mentor: Marina Pažanin
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

MISTO MOGA DITINJSTVA

Ča je lipo,
Ča je lipo,
misto moga ditinjstva.

Puno sunca
trišanj, maslin,
našeg uja, vina.

Kad rivon napravim đir
do babine štrade
uvik u sebi govorin
ča je more lipo.

Ča je lipo
misto moga ditinjstva!

*Ivan Lukas Rušnov, 3. razred
Mentor: Marina Pažanin
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

MOJA ŠTRADA

Lipa, čista puna dice,
balun skače na sve strane,
dica za njen ka da lete.

Cuncuk na tleju stoji,
veselo se skače, broji.

Čin dođu kiše
sve se izbriše.
Nikoga nima,
samo lokva stoji.

*Doris Mornar, 3. razred
Mentor: Marina Pažanin
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

Dominik Bezić: Jesen, 1. razred OŠ Grohote

ČA TI JE

Ča ti je?
Ča te muči?
Je muore ča huče?
Je vitar ča tuče?
Ili bura ča vuče
sve iz kantuna,
svuon fuorcon kroz vrota od portuna?
Ča ti je?
Ča te muči?
Je ura ča grie?
Je vrime ča leti
ili staruost ča je tuote?
Ča ti je?
Ča te muči?
Rec mi lipi muoj
i puoj se odmor na škuoj.

*Ela Pavišić, 4. razred
Mentor: Marina Soljačić
OŠ Bol, Bol*

LIPO IME BURA

Duošli niki gosti u Buol,
gledodu, šijetodu, skitodu,
nabasali na jednega čovika
po ga pitodu:

"Oprostite gospodine, kakvi ovdje
kod vas vjetrovi pušu?"
A vuon njin po domaču,
Otvori dušu.

Da pušu?
Puše, puše, itekako puše...
Liti maštrol, a zimi?
Jugo, pulentoda,
Ne reče se zaludu,
Zimsko tarmuntona
Bura paričona.

Po kad ona zapuše
Da znote kako lize.
Imo da te izi
Za sarce te ugrize.

Ma isto non je droga
Jerbo:
Po buri judi udišedu čisti zrak
I nimo perikula da će von past tlak.

Za reč pravo, kad liti puše
Ne volidu je gosti,
Ali ča češ, zdrava je,
kad ona puše ne bolidu kosti.

Za buru rečedu "bura čisto žena iliti cura"
A mi nazdravimo: "Lipo ime bura!"

*Ivo Petrić, 4. razred
Mentor: Marina Soljačić
OŠ Bol, Bol*

GALIEB

Pod vedrin nebon galieb plovi,
I molu ribu iz muora lovi.

Ujutro gledo sunce kako sviče,
A po donu leti i skriče.

Na brodu, škrapa ili krovu on se smisti,
Ma ne smietodu njemu oni silni turisti.

Grie za brodima i ko da uvik ništo iske i moli.
I tako sve dok ne pode mrok.
Onda pomalo sleti doli.

*Hana Šesnić, 4. razred
Mentor: Marina Soljačić
OŠ Bol, Bol*

LITO JE DUOŠLO

Liti se svi kupodu,
dokle izbrojiš do tri
u muore skočidu svi.

Nimo ništa oblokih,
ali zato imo škuojkih.
U naše lipo muore svi se kupodu,
jedan, dva, tri u muoru već su svi.

U naše lipo plavo muore
svi mista imodu
i grancigule u muoru plivodu.

Naše muore je uvik čisto
i zato je uvik bistro
jedan, dva, tri...

*Eva Jakšić, 2. razred
Mentor: Branka Šesnić
OŠ Bol, Bol*

ZIMA

Lipo lito je pruošlo,
Za smarznut se duošlo.

Nimo već plivonja,
Ali imo skijanja, jupi!

*Zara Jakšić, 2. razred
Mentor: Branka Šesnić
OŠ Bol, Bol*

MORE

Ča je to život?
More je život!
Ča je to ljubav?
More je ljubav!

Na more se gre kad je lipo vrime,
ako si i loše voje
poj na more i odma bit ćeš boje.

More je ljubav!
More je život!

U podne črčojak
sa bora piva,
a u moru
stotine fureštih pliva.
Iz ciloga svita
Eto ih tu svakoga lita.

Ribar stari brod pali,
Gre na ribe, mrižu vadi.
Bit će veselja,
Ulovi je škarpinu i šampjera!

*Arsen Kojdić, 2. razred
Mentor: Branka Šesnić
OŠ Bol, Bol*

MORE

Ča je život bez vega lipega mora?
Ča je more bez vega lipega života?
Na moru barke plove,
a iz njih se ribe love.
Gori nebo, doli more
msec sija sve do zore.
U zoru se sunce rađa,
a na moru mala lađa.
Žuto sunce, zelena planina,
a na moru velika plima.
Neki vole sunce više,
ali mi volimo more najviše.
U moru ima raznih bića,
a o moru ima i priča.
More je sjajno,
jer je čisto i bistro.
More i sunce idu skupa,
to je jedna savršena grupa.
Došao je polako kraj pisme ove,
riči o tebi padaju kao kapi kiše,
volim te more najviše!

*Tia Živković, 2. razred
Mentor: Branka Šesnić
OŠ Bol, Bol*

Dominik Bezić: Duga, 1. razred OŠ Grohote

MAŠKARE I KRNJE

Izvukle maškare na ulice
Stare veštite i pelice.
Cili ti šempjasti svit
Oće Krnji sudit.
Gledan ja Krnju:
Na njemu štrace,
Čupave je glave
I greze face.
Nijanci zeru
Ni mi ga ža
Jer nan je svima
Briga da.
Duja i asa na vagune,
Od bubanja nan
Glave pune.
Zaradi tega Krnje,
Za doć do zvizda
Triba - kroz trnje.
Užgajmo Krnju
Ča milost prosi!
Nek zlo i nesriću
U vatru nosi!

*Emma Jankov, 4. razred
Mentor: Blanka Ljubenković
OŠ Bol, Split*

MORSKA PRIČA

Mala vala
bili žal
zapinija
morski val.

Vrući vitar
prži more
u salbunu
noge gore.

Moren plovi
lađa bila
nad njon galeb
širi krila.

Morska priča
nima kraja
jer se more
s nebon spaja.

*Nika Kuzmanić, 4. razred
Mentor: Blanka Ljubenković
OŠ Bol, Split*

ČA JE SKRIVIJA KRNJE

Bidni moj Krnje,
nemoj se jidit!
Ovo ča s tebon
činimo monade
krive su poklade.
Dica ti nalipe kazne
za berekinade razne:
Ča nisu radili
posle svoje,
ča u imeniku
asi stoje...
Ma učinja si
griha trista.
Moraš zato
u vatru - smista!

*Lucia Vrgoč, 4. razred
Mentor: Blanka Ljubenkov
OŠ Bol, Split*

Manuela Begović: Proljeće, 1. razred OŠ Grohote

TUGA U MISTU

Ninder nikoga. Nimo pasa.
Tužni plač galeba
rebatije miston.
A nikor ga ne čuje.

Nimo već brodih,
odovna su portili.
Sa njima i dil mista.
I ne vraćijedu se...

U onoun kali
nimo šušura.
Sal tuga i žalost
iz svake buže izviredu.

Svi su išli ća.
Iškeđu boje sutra,
i tako ostavili
ono lipo bročko jutra.

Ninder nikoga. Nimo pasa.
Tužni plač galeba
odzvonjo miston,
a nikor ga ne čuje...

*Toni Martinić, 8. razred
Mentor: Hrvatka Kuko
OŠ don Loure Katića, Solin*

Jagoda Begović: Duga, 1. razred OŠ Grohote

KRUPA

Iznenada pala krupa
ka da kamenje lupa.
Velika nastala šteta
Šolta bila glavna meta.
Zagrmi opet grom
i čuje se novi lom.
U vrtlu zabililo,
sve posađeno umrtvilo.

*Toni Grbić, 8. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

MORE

More moje, ti zipko plava,
pučino divna
galebova i mornara.
Vitron i valima
razigrano.
Ribara mnogi vična nada.
Uvik budi dobre voje
i vrati nan naše drage
u domove svoje.

*Josip Mladinov, 8. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

RAK ŽAK

Projurila kočijica mala
pokraj morskog žala.
U njoj jedan mali rak
zva se Žak.
Svira je zabavnu pismu
za ribu Giricu.
Val je projuria
i raka načas zbunia.
Umisto Girica
zapiva je moja draga Skušica.
Girica se najidila
i raka perajon turnila.

*Tea Pipunić, 5. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

BESIDE

Ona meni,
a ja njoj.
Zašto tako
kad more ovako.
Ona misli
da je uvek u pravu,
a ja znan i onu drugu stranu.
Ona oće da je po njenu,
a ja oću da je po moju.
Svaka traži pravdu svoju.
Svaka svojim putem vuče,
a mene take beside muče.

*Lea Purić, 8. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

Josipa Blagaić: Jesen, 1. razred OŠ Grohote

FIBRA

Kad son fibru ćapo,
od sriće son kanto.
Lipo doma osto
i ol testovih lišo paso.

Ležin u posteju, asti gušta!
U provinu fibra ne popušta!
Dobra mati cili don me ašestila,
kadujon i medon ozebło tilo licila.

Jin i spin po vas don,
a za drugo ništa ne penson!

Ali, zvo son prijateja, gradivo se nafilalo...
Kad mi je sve reka, odma mi se zamantalo.
Fibra je resla i dobro me tresla,
nervoz me ćapo i nison već kanto.

I dosadno mi je doma bilo,
da poludin, malo mi se tilo!
Ooooo, fibro, ca son te zvo!?
Da mi te se rišit, ne znon ca bi do!!

E, provin se poce kalovat
i u škulu son doša.
Da će bit test iz matematike
reka mi niko ni,
vrogukus nison ništa kapi.

Doša son doma,
obišen kako karonja.
Mati brontulo: "U kamaru, poj ucit!!"
Cilo popodne sidin som i penson...
Eeeee, dok son fibru imo,
nison jedinice ćapo!

*Dominik Bonković, 8. razred
Mentor: Fani Carić-Ćurin
OŠ Hvar, Hvar*

ISUKARSTOVA ZODNJA VEČERA

Pri četristo godišć,
za dežgraciju,
na galiji se čovik
od kuge infeto,
marineri ga priko karme
u porat butali
i daje s vitron u provu,
moren burdižali.

Umoren refulima od mora,
ispruži je trudno tilo
na žolo, blizu Fora.

Frotri ga agvantali
pojili, hronili, ličili.
Pomalo je ozdravi,
dobrotu jin ni zaboravi.

Penso je po cili don
kako obligacijun učinit,
lipa dila jin plotit.
Na darvene skale se išo,
zodnju večeru Isukarsta
pinelon po miru,
mazot je sto.

Forski ribori i težoci
žvelto su arivali,
artišti za apostole pozirali.
Dvonaste njih, čovika po čovika,
okolo Isusa za stol
... i nastala je slika.

Jednemu apostolu obroz se ni vidi,
izdajici Judi sramotu je providi.
I beštije dvi iz kantuna su virile,
vazest koju marvicu, bile su omirile.

Kad je svoje dilo fini,
sto je i gledo ča je učini.
Isukarstova večera mir je pokrila,
frotrima dušu i sarce razveselila.

*Barbara Bratanić, 6. razred
Mentor: Fani Carić-Čurin
OŠ Hvar, Hvar*

BALOTE

Oprešoj!
Regatoj!
Igroj na bulo!
Tuc za dvo!!

To su von, znote,
od nedije, balote.

Utekla!
Ostala...
Od šponde provoj,
ništa ne badoj!

Imo ga...
Naš je!
Fora!!!
Je ga imo??
Čikov je??
Naš je!!

Tri su punta,
ova će ga forat,
njonci punta nećemo molat!!

*Mia Marija Ćurin, 7. razred
Mentor: Fani Carić-Ćurin
OŠ Hvar, Hvar*

Jagoda Begović: Proljeće, 1. razred OŠ Grohote

NA STINI SKORUŠICA

Na stini okuponon suncen
izrašpanon od daržja ča je pere
izrakamonon od vitra ča je dere
iznika jedna skorušica
ča joj je u kjunu sime donila tičica.

More bit da se na stini somo odmorala
pok se pinku ispurgala,
a skorušica iznikla i
kako uspomena na tičicu ostala.

*Karla Barbić, 8. razred
Mentor: Ivana Belić Mustapić
OŠ Jelsa, Jelsa*

NA MORU SAD I NIKAD

Ujutro rano u ješonskoj vali
svi su brodi u fermu stali,
dimi se u cilon vali
koda su sumporelu takali.

More se cakli, zeleni,
na svo oko čovika ni.
A prin ne tako puno godišć do ovega doba,
u valu su se već tornovala tri, četiri broda,
a za njiman galebih cilo jato,
a na karmi svake ribe obilato.

Judi umorni ma zadovoljni
zafalijedu Bogu ča nisu ostali glodni.

A danas ničega tega ni.
Zato se more jidi, pini, čarni,
jerbo se riba danas somo na peškariju kupuje,
a ko zno okli putuje.
A prin se je lovila sardela, gira, skuša, batovina,
a sad se riba lovi na puntu od takujina.

*Ivona Matijašević, 7. razred
Mentor: Marina Janković Radonić
OŠ Jelsa, Jelsa*

ŠKOJ

More tuče o kroy
Brodići se vojadu u lučici
Čarnjenidu se krovići
To je naš škoj.

Tučé nas more
Vitar nas bere
Naš škoj se bori protiv nevere.

Kuće store
Puti inkunjoni
Da bi mogli mule vodit
I judi hodit.

Judi fermojedu somo
Nedijon lavutat
Bogu se pomolit
I nastavit kopat.

Naš škoj soma stina
Judi ga pripitomili
Da glodni ne bi bili.

*Adriana Milatić, 5. razred
Mentor: Marina Janković Radonić
OŠ Jelsa, Jelsa*

Lucija Dumanić: Duga, 1. razred OŠ Grohote

BADNJAK U DUGOM RATU

Badnjak je u malom mistu Dalmacije.
U srcu ka nika pisma od čiste dobrote.
Svi ka jedna velika obitelj
Čekadu dolazak jednog malog diteta.
Rođenog na slamici u pojati.

Po kućan miriše smrika i bor
Ubrani u škrapu o kamena.
Arija vonja na bakalar.
Cure i momci gredu na ponoćku
Svi šesni i sritni ka iz bajke.

U srcu škure zimske noći
More će šapćat svoj in valin
Da je Božje dite
Donilo radost
U naše malo misto!

*Mateo Banović, 7. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

BADNJI DAN

Badnjak je.
Vrime blagosti i topline.
U srcu pisma blažena.
Svi ka jedan
Čekadu dolazak Spasitelja.
Oporo miriše tamjan
iz babine traverše.
Kale vonjadu na bakalar.
Judi se u procesiji
uputili na misu.
Tako je blažena ova večer.
U noći mrzloj od bure,
Rodit će se malo dite
U pojati na slami.
Svit će u crkvi pivat
I nikome neće bit
ni ladno ni teško.
Duše ojađene
postat će vesele
i svaka će bol nestat.
Ruzinave škure
srca našeg
otvorit će se
i ugledat svitlo
koje se spušta s neba.
Prid ovin se diteton
pokoravaju i gromovi i oluje.
Tako smo sigurni sad.
Slava Ti i hvala Isuse.

*Mateo Banović, 7. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

DAN O RADOSTI

U modroj vali Malog Rata
Božić se sjaji ka da je o zlata!
Cili je dan priča satkana o skladnih versi.
Mirno živimo ovaj trenutak blagosti.
Obilazimo kuće, pozdravjamo drage jude.

Grlimo se, čestitajemo se
i slavimo ovi sveti dan.
Običaj je to lipi.
Dobrin judiman veseje!
Božić je u naše misto donija mir.
I ribari danas stojidu doma!

Dida i baba gledaju nas
kroz ponistru
i beside:
vrime je ovo milosti puno,
dani su naši od Boga dani.

*Ivan Garac, 7. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

MOJA BABA ULAZI U CRKVU

Vrime je partence, dite,
govorila je uvek baba,
pa vezala šudar i uzela šćap,
i tako iz dana u dan,
iz dana u dan.

Prid crkvu bi došla prva,
prije popa, prije zvona,
da uvati svoje misto,
od oltara livo,
i tako iz dana u dan,
iz dana u dan.

A u starin njenin rukan,
ružarij je sav izblidi,
od žujavih starih prsti,
i molitvi pustih,
ča je molila iz dana u dan,
iz dana u dan.

Niti snig, niti studen jutra,
niti žega, niti ladna jutra,
nisu mogli kontra starih nogu,
kad bi išle svome Bogu,
i tako iz dana u dan,
svaki dan.

Još je vidin zadnjeg jutra,
kaban stari stavja na se,
pojubac od mene ište:
"Partenca je, moje dite".
U crkvu je ušla ka i svaki dan,
i otišla moja baba

iz života u san.

*Josip Pekas, 7. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

PROCVITAT ĆU KA AGAVA

Nima više lipih riči,
sakrili ih u se judi,
svak se boji drugom prići,
svako drugom samo sudi.

U Fejsbuk se stalno gleda,
mobiteli sad su bitni,
niko drugom osmih ne da,
judi nisu više sritni.

Nima "molin", nima "fala",
samo "lajk" i "smajlič" svuda,
di se stara rič nan dala,
izdali je ka i Juda.

A ako me ti zamoliš,
ili kažeš samo fala,
virovat ću da me voliš
i procvitat ću ka agava.

*Josip Pekas, 7. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

DIDOVA BESIDA

E, dite drago, slušaj vamo,
Ovo neš pročitat u librima o škole!

Cilu šetemanu radija sam u poje,
Kad san jema godine tvoje!

Finija bi u niku uru
Kad bi za obid ima mliko i puru.

I odma bi nastavija sve po starom
Da se još za sunca vratin doma karom!

I zato sinko uči
Da se ne bi ka dida muči!

*Anđelo Tomić, 7. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

Josipa Blagaić: Proljeće, 1. razred OŠ Grohote

MAŠKA I KUCIN

Vidi son jelnu mašku
kako se kvoško s kucinom.

Rekla mu je:
"Nemuj se zafrkovat,
Mogla bi te ograncat!"

Un je poslušo ni,
i škondal je ucini.

Temu škondalu ni bilo kraja.
Tukalo je vidit
ku će se dokopat raja.

Na kraju je kucin izgubi,
i dobro se najidi.

A maška sva sritna -
vej ni bila bisna.

*Ivan Sterniša, 5. razred
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić
OŠ Komiza, Komiza*

MOJA KOMIŽA

Riva, Komuna, koluna i mul.
Na stolu kanavaca, pjat i žmul.
Na špaheru kuho manistra i fažul.

U bardo pose koza, mazga i mul.
Salota, rogoč i stina u postul.
U mriži bukva, ušata i carnjul.

I reka bi covik pun je stul,
Al` zimi samoća, dušu grize jugo i sul.
A liti šušur i koji furešt gul.

*Ivana Vidović, 6. razred
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić
OŠ Komiža, Komiža*

BURA

Grize za vrot
i ne moloje.
Lose grone
vazimje berite.

Otvoro, bubo,
introje, pritumboje.

A kal se zasiti,
smiri se po stane.
A onda legne
i zaspi.

Muj otac tad izojde vonka
i oparćoje se
za na more.

Sve dok se bura ponovo
ne probudi i ne
napadne.

*Matea Mardešić, 4. razred
Mentor: Perica Slavić
OŠ Komiza, Komiza*

TVICA

Imo puno lipih tvici.
Lugarin lipo kanto
Golubica je bila i cista.

Imo koja je lipjo?
Sokolić imo puno dobar vid,
Faganel lipu šarenu perje.

Je imo koja još lipjo?
Gardelin carvenu glovu imo
Frižulin zlotni kjun.

A imo koja nojlipju?
Parašula cornu glovu imo.
Perje joj je žutu, zelenu, bilu i čelestu.

Stalno ih vidim kol ocovih maslini
Di kopaju i išću corve.
Nojlipjo mi je to tvica.
Kal je vidim, sarce mi zakanto.

*Matea Mardešić, 4. razred
Mentor: Perica Slavić
OŠ Komiza, Komiza*

MORE

More je modru,
more je slonu,
more je šesnu,
more je zlotnu.

Lipu je naše more
svi ga furešti fole,
ali mi ga ne cuvomo
nego ga zapuščomo.

Kal dujde nevera
i zapuše tramuntona
bote gredu gori,
bote gredu doli.

More more svega,
more je naš život
i naša nevoja
more je i biser
našega škoja.

*Mari Sviličić, 2. razred
Mentor: Perica Slavić
OŠ Komiža, Komiža*

CVIĆE

Misec vela išla je spat,
a marac se budi ol sna.
Trova je zelena,
cviće se rascvalo
i vartle ispri kuć zavonjalo.
Mendul će svoju bilu veštu obuć,
a kal malo zapuše i nos će posut.
Njeguv cvit će ostat
da cele mogu meda nabrat.

*Andela Tokić, 4. razred
Mentor: Perica Slavić
OŠ Komiza, Komiza*

MORE

More pjusko, more slopi
i jopet se u bonacu vroti.
More vajo poštvat
a ne se sa njen vicijat.

U more se lovi riba
to je non za život potriba.
Jo ribu puno ne jin
jerbo son koscice tribit lin.
Ali volin ribu finu
zubaca i skarpinu.

Da zakjucimo obo moru:
nebo i more većinun se koru.

*Pablo Andre Zanki, 4. razred
Mentor: Perica Slavić
OŠ Komiža, Komiža*

Martin Vrca: Proljeće, 1. razred OŠ Grohote

MORE

duboko teplo
svitluca bala pini se
lipota je cilega svita
uživancija

*Ana Barbarić, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

SNIGA DO KROVA

Kad u moje babe zasniži
svi trču doma i viču: "Biži!"

Vridni dida suva drva pali
da se dobro ugrije moj brat mali.

Od rana se jutra na snigu igrali,
u po bota na obid pobigli.

Baba moja lipi fažol spremila,
poslin tega bokun u posteju prilegla.

Poslin cilega dana u krpe pojedmo brat i ja,
tepla nan je, fala didu, meka posteja.

Ladni snig se topi u noći.
Još malo pa će proliće doći.

*Dominik Čondić Bijader, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

LITO

Usrid lita vrila
Jubuju škoji i njiove škrape
A povr bilih žali prosuli se vali

Grli more kadene o stina
I igra se sa svakon sikon
Njegova bila pina

Beside nike u staroj barci se stiću
A njeni duboki friži čuvaju
Sve tajne ča u sebi skrivaju

Bala opojni vonj o lavande svugdi po ariji
Glasni cvrčki pivaju
A umorne grane o bori u miru snivaju

Arija je puna topline
Pa išće maeštral da je zibje
Jer ništa o tega ni lipje

*Nina Maglov, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

SPLIT

Jeste li čuli za onega cara Dioklecijana
ča je palac zgradija davnih dana?
On onda ni zna da će se iz palaca razvit Split
i lipo se rascvitat ka niki raskošni cvit.
Lipa mu riva, lipe plaže,
Tepli salbun krasi najlipje nan Baće.
Jema Split i jedno velo brdo ča Merjan se zove.
S njega moš vidit ribare ča puno ribe love.
Zvonik svetoga Duje zastavon nan maše,
Pozdravja crjene krove naše.
Razgranate palme liti lipi lad čine
I odozgar gledaju juđe line.
Furešti sve te naše lipote slikaju
I cili grad uzduž i popriko vižitaju.
Sveti Duje štiti nan Split -
neka to zna cili svit!

*Eni Malenica, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

MASLINA MOJEGA NONA

Na malo zemje s puno stina
Zgrbjena stoji stara nonova maslina.

Ponosno godišćima prkosi šilokalima
I pozdravja me svojim zgrčenim kvrgavin rukama.

Svoje čvorugave prste tvrdoglavo u crjenu zemju zarije
I ujen zlaćanin nesebično nas darije.

Na svojim plećima nosi teško životno brime
I iz stine škrtu vodu išće.

U toj maslini sva skromnost i nesebičnost se skrila.
Ta pogrjbena starica sve grije oprasha
I ka mila mati sve naše nemarnosti zaboravja.

Maslino moja mila,
Vele dare ti si nan poklonila
I zato ti velika fala!

*Kristijan Tomić, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

Lucija Dumanić: Jesen, 1. razred OŠ Grohote

U PROLIĆE

U proliće
svaka ponistra
šareni pitar jema.
Vanka dica trču,
judi na šentadi sidu
i čakulaju.
Stari je vapor partija put škoja.
Did u kaiću sidi,
maška se ominje po zidiću -
srića je nika
u moje srce ulizla.

*Lola Hrabar, 7. razred
Mentor: Valerija Zečević
OŠ Majstora Radovana, Trogir*

OTILA BI

S tebon trčat bi otila
kroz cvitna poja zelena
dok kosu vitar mi nosi,
dok suncu žuton smijen se.
Otila bi vidit jude ča se volu
I dicu sritnu
sa plavin nebon u očiman.

Zagrlit bi otila cilamenti svit
i samo tvoje
otila bi svitlo bit.

*Lucija Rožić, 7. razred
Mentor: Valerija Zečević
OŠ Majstora Radovana, Trogir*

Manuela Begović: Duga, 1. razred OŠ Grohote

KONOBA

Na kraj some rive,
U konobu,
Bacve su i kamenica.
Lipo vonjo.
Po vinu i uju.
A store kredence,
Paridu ko u storo vrimenta.
Na škanciju,
Nastivoni žmuli i bićerini.
A turanj?
Ceko vrime od jematve,
Kraj bacve.
Volin storu konobu!

*Maša Galović, 4. razred
Mentor: Ećija Ozretić
OŠ Milna, Milna*

STORO KONOBA MOGA NONOTA

U storoj konobi
Moga nonota,
Visi mišina.

Svitli storo sviča,
Bacve su mu
Pune vina.

Konoba mu vonjo
Po rakiji i vinu.
Kamenice su mu prozne,
Bez uja.

Stori šumpreš
Moje none,
Čuvo spomenuče
Šumprešone robe.

Jo san sritna,
Ce san
Sve to naslidila!

*Matea Galović, 3. razred
Mentor: Ecija Ozretić
OŠ Milna, Milna*

MOJI STORI

U storu san konobu
Uje nosila,
U kamenicu ga ulila.

Cilo konoba vonjo
Po maslini.
ce gušton!

Bosih nog gren
po konobi.
Sitin se mojih storih.

Volili bi ni mene vidit
Kako zavrnutih goč,
Mecin drof.

Vina cu jo jemat
I za prodat!

*Luna Harašić, 3. razred
Mentor: Ecija Ozretić
OŠ Milna, Milna*

NAZDRAVIMO

U storoj konobi,
Stojidu dvo samora.
Za na vrimena
Ka su judi jaholi konje.
U storin karatilima stoji vino,
A u kamenicu
Uje maslinovo.
Turanj ceko svoje vrime.
Da urodi grozje,
Da ucini vino,
Prošek.
Lipi, sloki,
Za guštat!
I za sve mlode ce se rodidu,
Nazdravijat!

*Lovre Marinović, 4. razred
Mentor: Ecija Ozretić
OŠ Milna, Milna*

STORO KONOBA MOJE NONE

U storoj konobi moje none
imo karatili i bocuni.
U kamenici,
uje se rosi.
Cilo konoba vonjo
po vinu i uju.
U krtolu,
suhe smokve i rogoci.
Lampjun svitli.
Šumpreš je pun prašine i paucine.
Na škanciji stivoni stori žmuli.
Sve vo su trudi i pot moje none.

*Laura Šoštarić, 4. razred
Mentor: Ecija Ozretić
OŠ Milna, Milna*

Dominik Bezić: Proljeće, 1. razred OŠ Grohote

KOLE MOJEGA GRODA

Od kad son se ovode doseli
pomalo me sve veće
ovin grod veseli.

Svaka kola imo ništo svoje
i to veseli sarce moje.

U Sridnju kolu pri su sve butige bile.
Tamo su postolori postole činili
i judi su se temu veselili.

Šiberija je uvek hlodna bila
i puno tega krila.

Dica su kolama tarkali
i uvek nike nove igre smišljali.

A sad u novije vrime tega već ni,
svak ništo svoje čini.

*Karlo Kalaš, 5. razred
Mentor: Leana Fredotović
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

KOLE MOJEGA GRODA

Uske
od debele stine
gobove, krive
to su kole mojega groda.

Nikad pri pune života:
na šantelima smijode,
na ponistrima tiramole,
isprid vrotih vridice
za robu lušijat
škanjelići za čakulat.

Al sve je manje cike,
sve je manje vike.
Ni beštijih, ni tovarih
po njima već ni...

A stine izlizone
od teožčkih škrokih
od kopitih
od dičjih bosih nogicih.

Prominilo se vrime
promini se svit
po kolima je sve veće golubih,
a sve manje judih.

*Josipa Tepić, 5. razred
Mentor: Leana Fredotović
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

STORA SMOKVA

Sidin na gustirnu.

Ispod mene pjover
iz kojega se nikad
zalivala smokva
ča rijeste uz gomilu.

Baršćon joj tilo grije.

Bez lišća
i ploda
kumpaniju zimi čini joj
drača i trova.
Grone joj se
od starosti savile.

Na nju tići
u primaliće
sletili
i gnjizdo učinili.

Stori rečedu da
kad joj grona omekne
i lišće potiro
dohodi lito.

Neka je stora
i puno tega doživila
ona će non opet
ploda dat
u kojemu ćemo guštat.

*Domagoj Franetović, 4. razred
Mentor: Magda Tepić
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

Lucija Dumanić: Proljeće, 1. razred OŠ Grohote

RADOST JE U ARIJI

Tu, kraj balauške i čoketa,
stentan rebac kanta
zviceri rade brčolete
neka drla balezgaju,
ne znaju feramat.
Mulci lupaju čikarama o somić,
a vlasi i vija plešu u bavi.
Radost je u ariji.
Stari jidu bokun kruva,
a dičica kraj ričice
biju u zemju kraj živnja i beštija.
Žene peru kušine iz armeruna
dok stari cukuni beštijaju na lišo karte.
Mota se pule oko rpe cukuna,
kad im eto meštrovica.
Žuto cvíce, dičica bacaju lumbrele
Radost je u ariji.

*Bruna Dujmović, 6. razred
Mentor: Zdravko Milišić
OŠ Petra Kružića, Klis*

BESIDA JEDNOG GRADA

Stojin ode na iston mistu.
Više ne resten,
posta san ono ča kažu moderan.
Sad se više ništa ne minja, osim dice
jerbo dica se minjaju ka munje.
Nisu to više ona ista dica ča su se igrala vani,
a mater ih tribala dovlačit u kuću.

Izmeju nji' je i jena mala.
Sićan je se.
Najviše se dišpetavala od svi'.
Došla me obać,
ali ka' da me ne pripoznaje.
Partilo vrime,
a dicu sad matere tiraju
nek se gredu igrati van iz kuće.
Doziva san je, al' ne čuje.
I ona se prominila,
mirna je,
vrime nas promini
a da i ne znamo.

*Dora Rađa, 6. razred
Mentor: Zdravko Milišić
OŠ Petra Kružića, Klis*

Petar Firizin: Jesen, 1. razred OŠ Grohote

KOZA

Kal je došlo doba, jer svemu dojde kraj,
I valo se s kozon storon oprostít,
Svi smo naricali, neka smo znali
Da će naša koza poč drito u roj.

Bidna je koza veleti nevoje pritrpila,
Majko je stinčic u kopito zadobila.
A svaku je primučala
I na nijednu se ni ušpiritála.
Po redima trudna skokála,
Somo da bi nan pomogla
Koko god je veće mogla.

Ćutila je s namin i trud i muku
U nevoji našon dola je uvi ruku.
Da dica zdravo restu i ne budu glodna
Za vrimen ol krisa i u jutra hlodna.

Trpila, mučála, priskokála gomile
Po studeni gazila i iškala brsti
Ma uvi do mejoša, jer u šćetu ni hodila
Ko da je znála da bi nas mogla upropostit.

Svako je godišće izlegla po tri.
Pari da je izračunála
Da vajo namirit i popa i likora
I još na dvo tri mista odnit.
Jer siromah krejoncu moro učinit,
a doma će ostane.

I danas mi se često u misal vraćo
Jerbo nas je bidna puno zadužila.

Po mi onda nikako ne gre u glovu
Kal se nikor na nikoga najidi
Pa mu reče da je koza,
Zbog čega bi se čovik tribo uvridit?

*Antea Jerčić, 8. razred
Mentor: Maja Čapin
OŠ Pučišća, Pučišća*

MORE

More je plavo ka nebo.
Uvik je svitlo, nije tamno.
Danju svitli noću spava.
Stalno sanja put do raja.
Puno riba u njemu pliva.
Brodovi po njemu plove.
More voli ribice.
More uvik ribe čuva.
Uvik je tiho, nije glasno.

*Antea Ajduković, 1. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

LIP JE MOJ GRAD

Lip je moj grad
dok Marjan ga čuva
lip je moj grad
dok u moru se kupa.

Oko njega rasuti su otoci
puni veselja
na kojima iman
dragih prijatelja.

Liti do njih rado plovim,
rado s njima plivam i ronim.
Kad je ladno i vrati se zima
sa rive mašen svima
na otocima.

*Luka Babarić, 1. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

MAMA SUNCE

Sunce mama
Ima zrake
I vatru
Za planetu svaku.

Sunce je mama
Koja vatru nudi
Griju se i dica
Da postanu judi.

*Antonina Milano, 1. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

MAKAKO

Za bave baraškade okriće se ka zvrk.
Napravi đir oko sebe.
More bit da mu se koji put i zamanta.

Za fijade,
mic po mic, oće-neće,
gre oko sebe i ka da reče evala!

Za bave meštraluna, pulentade, levanta,
uzmuha se tako žvelto.
Napravjen od late,
Špija nan kad zapuše vitar.

Neće se konkulat za garbinade,
gregolevantare, niti lebićade.

Doklen svi noću drimaju,
Na fumaru stoji makako.
Ma kako? Nekako!

*Maja Radman, 5. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

ŽIVOT ČUVITE

Čuvita lušnih krila i perja,
Na stablu u buži indiric jema.

Ginga se na granan i hukče.
Danju spi,
a noću lovi.
Ča lagje more leti i šulja se po šuman.

Frzelini i grdelini skrivaju se od nje
Ča u svoje duplje, ča u svoja gnjizda.
Svak gre u svoje skrovište da ih ne ćapa.

Izist će ona pantagane, gvaštapane, grizice
i još nike beštije.

Nakon napornega lavura, po danu gre spat
u svoju bužu na cablu.

*Maja Radman, 5. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

MOJ SPLIT

U gradu Splitu živin ja,
Ponosno gren priko Marjana.
Pod njen gledan moj lipi grad,
Ća se zlati vas.
Jadransko more,
A nad njen se zvuci galebova ore.
Duga Riva i brodice male,
Zavedu te ka' od šale!
Kaletan malin volin se šetat
I po ponistran lipo cviće gledat.
Ća lipu dušu ima moj grad!
Zato se u njega uselia Dioklecijan.
Po njemu vruće sunce grije
I svako se dite po ulici smije.
I zato ga nikad ostavit neću ja,
U mome srcu se sakrija!

*Leona Akrap, 3. razred
Mentor: Mirjana Petrović
OŠ Pujanki, Split*

Jagoda Begović: Jesen, 1. razred OŠ Grohote

ĐARDIN

Došlo je proliće,
s materon u đardin gren.
Sadimo i okopajemo
pusto cviće.

S ponistre vise
đirani u cvatu.
Lipo je,
sve u sto kolori.

Došlo je proliće,
sidin s materon i papon
u svom
procvalon đardinu.

*Bruna Panžić, 5. razred
Mentor: Neda Lelas
OŠ Split 3, Split*

LITO

Sunce lipo baca zrake žute
i osvjetljava brdovite pute.

Plavo more na kupanje zove,
ribari na pučini ribu love.

Na dnu mora riba stoji
i školjke lipe broji.

Galeb bili s neba gakče,
poletuša iz mora skače.

Na mulu obitelj rakova,
a u mulju deset krakova.

Nema munje, nema kiše
dok ja ovu pismu pišem.

Stoji brod na pučini mora tog,
nema do lipog lita mog.

Pokraj morske zvizde stoji ježić,
a ovu pismu je napisao Roko Režić.

*Roko Režić, 5. razred
Mentor: Neda Lelas
OŠ Split 3, Split*

ČA JE OVO JUGO DOSADNO

Ča se ovo vanka zbilo,
jugo je skroz poludilo.
Zapuvalo je iz sve snage,
napunilo nas sve je vlage.
Diže more ka od šale,
razbit će ga o stine male.
Daž nas mori već peti dan,
sve mi pari ka niki san.
Ka će lito više doć,
da u ribe mogu poć.
I guštat u bonaci ka uje,
dok me sunce ka mater miluje.

*Jakica Šestanović, 5. razred
Mentor: Neda Lelas
OŠ Split 3, Split*

MORE MI SPASI LITO

Ča će ti šoldi,
ča će ti takuin pun
kađ od furešti
ni mrdnut ne moreš.
Dok đirajem kalama grada,
pari mi se da sam u Londri
oli Tokiju.
Gren ča prije na more
da se bokun oladin i odmorin.
Ali od furešti ni šugaman nemam di metnit.
Jidna se bacin u more.
Sva srića da pola furešti plivat ne zna
pa se brčkađu u plićaku sa svojin rekvizitin.
Gren ča dubje.
Tamo moreš plivat, ronit i guštati u moru.
Fala ti more u tebi mi je spas!
Ko bi bez tebe izdura ovo lito!

*Marijeta Dominović, 5. razred
Mentor: Neda Lelas
OŠ Split 3, Split*

Martin Vrca: Duga, 1. razred OŠ Grohote

BIČIKLETA

Kupi san molu bičikletu
da se voziš niz kaletu
ma ne da mi greš u štetu
kupi san je samo za te
i to od prve plate.

Bičikleta sad je hir
sve bi cure jedon đir.
Nimo šminke nimo luši
bičikleta momke ruši.

Od Vrdole do u Porat
moraš Ive curu molat
bižu dani, bižu lita
fali meni moja bičikleta.

*David Gospodnetić, 8. razred
Mentor: Stipan Šandrk
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

MOJE DRUGO ČO

Rič čo dokli je govoriš breco,
pivo, žuži, jeco,
huče, zuji, šuško, vonjo,
kurjožo, jeložo i odzvonjo.

Rič čo ćut ćeš digod dojdeš,
zno je već svaki kantun,
svaka kuća i portun.

Odozna već postoji,
ma nikad se ni zaboravila
i puno je puti iz just
storih Braćana iscurila.

A kad iden u svit
nikad neću zaboravit
moj Broški jezik,
moju drugu rič čo.

*Ana Salamunović, 7. razred
Mentor: Stipan Šandrak
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

MASLINA

Maslina je cablo, za koje svaki Bročonin zno.
Ako je posadiš, ona ti se ne do.
Maslina jemo dobrega ploda,
ništa joj ne triba, samo zemlja i voda.

Je da imo posla oko nje,
ali kad je kreneš brat, ne moreš stat.
Od masline se pravi najboje uje na svitu,
koko je dobra i lipa maslina,
more se rugat nalipjem cvitu.

Maslina je Bročoninu vridna,
ko gospodar kućinu.
Maslina u poje stoji,
i gleda onu prelipu Bročku pućinu.

*Benedikt Štambuk, 5. razred
Mentor: Stipan Šandrk
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

Dječji Pričigin

MOJ SUSID

Moje selo je, kako da van rečen, pomalo luckasto. Moji susidi su jako poštteni i darežljivi, ali nisu baš na mistu. Među njima san izabra mog najbližeg susida da van o njemu ispričan.

Moj neobični komšija je mesar. Neobičan je po tome šta me zove debeli, a ja ne mogu bit mršaviji nego šta jesan. Radi u Tommya u Brnazama ko glavni mesar i svima u selu pomaže klat stoku. Ima šale od kojih se ni budala ne bi nasmejala.

Dosta je visok, ima ćelavu glavu, bucmast je. Većinon nosi plavu kratku majicu, rebatinke i patike. Bavi se lovon, svake nedilje je u šumi i lovi veprove. Ima tri pasa, normalno, lovačka kojima posvećuje većinu vrimenta kad nije na poslu.

Njegove poznate dogodovštine su kad je pokušao platiti da uđe u autobus koji vozi besplatno i kad je htio izaći sa freze koja se nije mogla zaustaviti.

Nit je bogat, nit je siromašan. Uvika kaže da ima para kolko mu triba. Živi s materon, braćon i ženon. Oženio se tek u četrdeset i trećoj i ja san bio na piru. Sad mu je žena trudna. Žive u kući koju su nasljedili od njegovih matere i ćaće.

To bi bio moj susjed.

*Jure Alebić, 7. razred
Mentor: Paula Dadić
OŠ Dinka Šimunovića, Hrvace*

MOJI SUSIDI

Moj neobični susid živi u maloj kući sa velikom ženom. Veća je od njega dvaest centi i teža dvaest kila. Kraj nje on izgleda ko dite iz osnovne škole.

Uvik nosi staru, izderanu robu i oda bos oko kuće. Žena mu uvik kupuje robu i određuje mu šta će obući. Kad negdi iđu, uvik ga uredi, popravi mu kosu i kaže da bude pristojan jer će inače dobit dodatne poslove kad dođu kući. Sve mora spremat i čistiti, svaki dan kuva ručak, pere sude, mete, usisava i radi krevet. Mora i raniti kokoši kojih se boji pa mora nositi štap sa sebon. Al više od kokošiju, boji se svoje žene. Ako ne završi sve poslove koje mu je ona naredila, naljuti se i počne vikati i beštimit, a on samo spusti glavu i muči. Ako vidi da je žena ljuta više nego inače, pobigne u birtiju i pije zeleni čaj za smirenje. Svi se rugaju s njim i smiju mu se. Kad se vrati kući, žena ga dočeka s popisom dodatnih stvari koje sutra treba napraviti. Često ih se more videti kako se naganjaju oko kuće ko pas i mačka. Ako slučajno sve dobro obavi, on dobije poljubac za laku noć i ujutro skače od sriće i svima to prepričava. On ima njemačku penziju koju mu uzima žena i nekad mu da pomalo. To uvik potroši na zeleni čaj i *Tic – Tac* bonbone koje dila dila po selu na šta se žena opet ljuti. Povučena je i tih iako ima više od 60 godina. Građen je ko tek posađeno slabašno stabalce, nema više od pedeset kila iako njegova žena uvik govori kako je njezin muž snažan. More mu se kosti pribrojiti, al ona kaže da su to mišići.

Skroz su drugačiji od ostalih i iako svi ljudi misle da nisu jedno za drugo, oni se vole i sritni su skupa. Ipak se suprotnosti privlače.

*Viktorija Armanda, 8. razred
Mentor: Paula Dadić
OŠ Dinka Šimunovića, Hrvace*

BABE

Ja živim u prosječnom selu di svak svakoga zna, svi o svemu sve znaju: šta je ko ruča, kome je krepala krava a kome se otelila. A o seljanima da i ne govorin. Sve luđe od luđeg. Tu bi brat brata ubio radi dva metra zemlje. Svi nešto posvađani, svak bi svakog zakla, iskopa oči. Nije čakula čakula ako nema onih poznatih: "đava te odnio", "gubu ti izio" i slično. A kad dođu u crkvu, svi su nešto pobožni, u prvim redovima, idu na ispovid svako dvi ure. Nije njima šta su zgrišili Bogu, nego oće one u raj. Čin se maknu od crkve, opet se vrata na isto. Tisuću kletvi na ustima, prinošenje vraga i slično.

Učila me mater da ne govorin loše o ljudima al recite vi meni kome to ne ide na živce. Mense čini da nema te osobe. Nije ni moja baba ništa bolja. Ne kažen ja da ona meni nije draga ni da je ne volin al brate dosadi i Bogu i čoviku kad se rasprede o tome jel se Kati otelila krava, jel Anđi rodila nevista, jel koga uvatila prilada.

I kako to mora bit, posvađaju se dvi najžešće u selu, Anđa i Kata. A oko čega moj Bože? Oko toga kako su Anđine krave popasle Katin vrtal. Čuješ ih do Sinja. Kaže njon Kata: "Odnio te đava ludu taku, i tebe i te krave manite", a na to će njon Kata: "Gubu ti izila berlava taka, juče si išla u crkvu a tako pričaš danas!"

Na to dolazi Jure, Anđin muž. A Jure suje ko kočijaš. Bog mu je uvik na jeziku. Al dobar je on čovik. Kad bolje razmislin, dobar ka krov. Samo taj maniti jezik. Uvik ga odvodi u napast. "Ajdete kući, manite take, nemate pametnijeg posla nego vas dica vamo slušaju. Odnio van vrag taj pogani jezik, sramite se obe." A ne obadaju nji dvi šta on priča, njima je važnija krava i vrtal. I tako po cile dane. Ma jedva čekanić ča odavde. Možda su one i dobre, al brate nikad ih nisan ni vidila ni čula da nekog ne ogovaraju, da ne komentiraju i prigovaraju, stalno pridaju nekoga vragu.

*Lucija Galić, 8. razred
Mentor: Jelena Rađa
OŠ Dinka Šimunovića, Hrvace*

MAČKARE

Već iza Sveta tri kralja dica i mladi iz sela počeli su dogovor za mačkare. Skupljali su mišine, zvona, nože, klepke, rožine i lug.

Didovi i babe tražili su staru robu, iznošenu s puno rupa i zakrpa. Svi su nešto tražili i skupljali. Za đavla i među tribalo je čak dvadeset ovčiji mišina. A tek koliko klepki i lanaca triba za vezat đavla. Triba radit i odoru za doktora, pratra i poštara. Za divera, nevistu i baraktara triba nać i narodnu nošnjju. Dok se sve to nađe, triba cilu kuću pristrest, sve podrume i tavane. Cigani su pokupili sve teće i čekiće. Pa ko će obuć čak trideset mačkara!

U rano jutro cilo selo ori klepeton zvona i lanaca. Svi su krenili u mačkare, i stari i mladi, uz zvuke trube i volunjskog roga da otiraju đavle i vištice.

Sve je to trajalo kao nema nikad kraja, išli su s jednog kraja sela na drugi. Kad su ošli na Vrdovo gonat vištice, pola ih je upalo u jarke i lužine.

Svi su se naganjali, đavli i vile, cigani i pošтари, doktori i pratri. Lug su svagdi posipali, jedni po drugima. Orili se smij i vika, kasno, do večeri.

A kad je došla večer, svi su se izopijali, isprosipali lugon, išli su kućama. Zvuk roga je najavio kraj fešte. Mačkare, vidimo se dogodine!

*Mihaela Ezgeta, 6. razred
Mentor: Jelena Rađa
OŠ Dinka Šimunovića, Hrvace*

BRODOVI I DANAS TIHO UMIRU, JEDINO JE MORE UVIK ISTO I UVIK ŽIVI

Sićan se dobro kad me je moj dide stavija na kolina i priča kako je prije bilo. "E, ćerce moja... prije kad sam ja bija dite iša san sa svojin ćaćon ranom zoron na ribe. Ošli bi prija nego prvi pivci zapivaju. Ma nema ti, dite moje, lipjeg gušta nego gledat kako se valovi lomu od stine, a kapi mora odletu na zgrišpane ruke moga ćaće koji je taman bacija onu staru skrpanu mrižu", reka je moj dide upirući prston u neku sagnjilu mrižu na bujugu.

Šta je, je - nema lipjeg gušta od pogleda na ono bilo žalo i modro more. To more ranilo je naše jude ribon i soli. Donosilo je marendu na pijat zaliven kapjon maslinova uja i žmulon domaćege vina. Znali su oni dobro šta znači stavit prst u more i biti vezan za cili svit pa bi partili svojin brodima tražeć sriću u tuđini. Nima više drvenih brodi, nima više kalafata i ribara. Ostale su samo naše vale i lipe uspomene. Ostalo je i naše more, modro i bistro nakon svih nevera. Njime sada plovu kajići od plastike i late, u njemu se kupa niki furešti svit koji sa sebon donosi šolde i opet to more rani naše jude.

More je ostalo isto, more daje život, a samo kad okrene jugo, naši stari će reć: "Fali more, drž se kraja."

*Klara Ribičić, 6. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

ABC PRIČA

Ana voli jesti Bananka. Bananko joj je najdraža hrana. Cijele dane jede jedino Bananke.

Danas je tužna - nema više kod kuće ni jednog Bananka.

Eno Ane u dućanu, ali ni tamo nema ni jednog Bananka! Falila je dućan i tužna otrčala k mami. Gordana, njena mama, izvadi iz džepa nekoliko komada Bananka. "Hvala, mama!" razveseli se Ana. I uzme ih. Jela je Bananke i uživala je u tome.

Kada je jednog jutra nakon par dana stala pred ogledalo, shvati da se udebljala. Ladicu u kojoj je čuvala Bananke ispraznila je i Bananke dala mami. Mama se jako začudila jer je znala da Ana jedino to jede. Navečer joj je Ana odala tajnu da je odlučila početi jesti zdravu hranu. Njena mama je bila sretna i u tome ju je podržavala.

Ona, Ana poznatija kao Anka Bananka, nije više jela Bananke. Počela je jesti voće i povrće, kao i meso i žitarice. Ravnomjerno se hranila. Salata je na jelovniku obavezna bila. Šala to nije bila, ni od koga to nije krila. Tu sada vlada opći red. Uskoro je smršavila. Vratila se u normalu. Znala je da je sada na pravom putu do zdravlja.

Živjela je sretno, uvijek vesela i mila i bez viška kila.

*Laura Sekulić, 6. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

U MOJOJ KALI

U mojoj kali nima puno svita, a ni kuć. Pogotovo zimi. Ima nas još manje ka i na ciloj Šolti u to vrime. Svi se zabiju u kuće. Sakriju od bure oli kiše. Ako se već mora izać vanka mora se nabacit tepla roba na se, ka ča je šjalpa, kapa, kapot i rukavice. Gre se tamo di triba, ali ča bržje. Pozdravja se kratko i jasno.

Kad je lipje vrime odma su svi sritniji i veseliji. Zaustavi se u kaleti, proćakula i tek onda pojde u dućan po spizu. Većinon je to stariji svit, a nas je mlaji malo. Mene moja mater uvik pošaje u dućan kad zaboravi ča kupit oli ako joj ča zatriba. Tako i ti dan. Potrefilo se baš lipo vrime pa san više svita trefila u mojoj kaleti. Lipo svih pozdravjan kako me ne bi špijali materi kako nisan pozdravila. Prišin do dućana koji ni daleko jer mater čeka kapulu za toć i prašak za oprat bilu robu. Pozdravin usput jednu gospoju koja ni iz naše kale, a ona mi uzvrati i zapita čija san. Zastanen i pokušan nač prave riči za objasnit kako san ja ćer od tete koja radi u vrtiću, a da mi otac radi u "Basilije". Nisan ni završila sve ča san tila reć, a ona mi upadne u rič: "Ooo, kako ne bi znala, ista si ka otac!" Na to san se nasmijala i produžila daje bržin korakon jer je na crikvi već tuklo podne, a jajoš nisan ni vidila dućan.

Srićon da me ni nikor više zaustavi. Konaćnao san u dućanu, a onamo gužva. Uspijen se progurat do stalaže s povrćen, stavin par kapula na vagu, izmirin i mislin se maknit, ali me jedna starija žena i jedan čovik zamolu da i njima izmirin jer oni dobro ne vide. Uvik iste poznate rećenice: "Daj dite, izvaži mi ovo! Ja san čorava, ne vidin. Ajde i meni izvaži kad ti to dobro ide. Tebi je lakše nego nan..." "A ča ću. Ućinin dobro dilo, a isprid blagajne dugi red, a ja zadnja. Mislin na mater, poludit će! Čeka da bi počela kuvat i šufigavat kapulu. Izletin ka petarda iz dućana.

Žurin ča bržje mogu i ka za pegulu zapnen u našoj kali na isto misto di san već zapinjala. Rupa i oštri kamen. Paden koliko san duga i široka. Raskrvarin kolino. Kapule se prospu, a dvi zakotrljaju nizbrdo.

Jedva se dignen, krenen za njima, skupin sve šta je palo po podu i cotajući dođen do kuće. Mater koluta očima i maše rukan. Dajen jon sve ča san tribala kupit, a ona ne prestaje grintat. Nije ni vidila moje krvavo kolino. Kune ča su mi ostale i šuš kale u žepu ostavin tamo di su. Nakon svega ča san prošla zaslužila san par kunica.

Privila san ranu, zavila kolino, izvalila se na kauč kad začujen mater kako me milo zove: "Daj Izabelle, trkni mi još jedan put do dućana. Zaboravila san ti reć da uzmeš jaja." Nikad mira! Samo promrmljam, nerado se dignen i naravno opet niz kaletu pa do dućana.

*Izabella Cecić, 7. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

PRVO JUBAVNO PISMO

Na satu hrvatskog čitali smo jednu lirsku ljubavnu pismu koja se meni svidila iz prve. To je pisma pisnika Zvonimira Goloba "Prva ljubav". Čak san je naučila cilu napamet prid kraj sata. Učitejicu san iznenadila i oduševila. Pofalila me! Guštala san! Baš san bila sritna!

U teku smo tribali napisat par lipi riči ili rečenic o jubavi, nacrtat i obojat srca, a po svon izboru prepisat jednu kiticu, oli strofu kako se to u višin razredima kaže. Dok san sve to radila pade mi napamet da bi ja pismicu koju san smislila mogla napisat mojoj simpatiji i stavit mu pisamce u školsku torbu.

Zamoljin učitejicu da mi da praznog papira bez crt. Izrižen ga u obliku srca, napišen pismicu:

Ne razumin, otkud taj štos
kad vidim Dadu pocrvenim skroz.
Ali ja ne bježim,
nisan luda,
vidit će on kakva san ja cura!

I zalipin ispod pisme nacrtana srca. Baš san to lipo obavila i bila oduševjena. Potpišen se. Neka zna ko mu to šaje. E, sad je tribalo smislit kako mu to pisamce stavit u torbu da ga pročita samo on, a da drugi ne doznaju za to. Šapnila san učitejici ča san naumila. Razumila me i podržala. Dogovorile smo se da će se to obaviti nakon treće ure kad njegov razred dolazi u učionicu hrvatskog i ide na veliki odmor. Ušla san nakon zvona. Učitejica mi je dala mot glavon na njegovu torbu. Ubacila san brzinski ljubavno pisamce u prednji dil torbe di su bile patike. Nije baš neko pametno misto, ali nije ni bilo puno vrimenta. Bila san sigurna da će ga vidit kad se bude presvlači za tjelesni ili kad dođe doma. Učionicu je

zaključala, a ja san mirno išla na odmor.

Cilo san vrime mislila na pisamce, na to oće li ga ugledat na hrvatskom ili na tjelesnom i kako će reagirat. Naravno, moju tajnu je zna i moj kolega iz razreda. Samo smo nas dvoje u petom razredu. Obeća je da neće ništa nikome reć.

Tako je i bilo! Sutradan san doznala od njega da je moja simpatija vidila pisamce. Iskida ga je i baci. To je napravi u školskon busu nakon šeste ure na povratku doma. To mi je reka Marin koji je s menon u razredu jer on sidi u busu blizu njega i sve je vidi. Nažalost, to isto je vidi i mali Martin iz prvoga razreda. Bezobraznik mali sve je sutradan izbrblja svima u skuli, a moju pismicu nauči napamet pa mi se još i ruga.

Žaj mi je da je sve tako završilo. A ča ću? To je tek prvo jubavno pismo, biće i još, nadan se!

*Tea Pipunić, 5. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

KVOCANJE NA SVE STRANE

I tako san ti ja prije nako puno godina, misliln nije nešto puno, iman tek 12 godina, kad san ti bila mala, išla sa stricen priko šume u babe Svibuše. Mi smo volili kod nje ić, ona je nama uvik slatka davala.

Mi naresli, prista nas stric vodit u Svibuše. I šta ćemo mi... Jedno popodne došla moja rodica. Nama dosadno, nemamo šta radit. Dođe moj pripametni brat, onako, mlađi od mene, i kaže: "Amo mi malo kod Svibuše." "O, dobro ti je to palo na pamet! Svibuša je dobra žena i uvik ima slatkoga."

On nas tako vodi, kroz šumu, par puta smo pali i zalutali, iščeprljali se, ali ajde nekako smo na kraju došli. I tako mi prispili tamo, kad baba rani kokoši. Rani, ali više na njih: "U, debele li ste! Više jidete nego ja." Kad nas je ugledala, ona cila sritna, grli nas, ljubi i govori: "Oooooo, otkad vas nisam vidila! Ajdete, ajdete dico, uđite u kuću, dat će baba čukuladu i bonbuna." Nama curama skuvala kavu, a nama to puno značilo, kako smo bile još male. Sili mi, a baba ošla do kredence po te slatkiše. Vraća se ona puni ruku i kako priča, tako maše rukama i slatkišima. A nama se sve zamantalo prateći joj ruke. Niti staje s pričom, niti stavlja slatkiše na stol.

"Ma nu, jesi ti vidila moju unuk. Ona je tu negdi, tvoja vrsnica. Lipa, šesna, baš ka i ti, samo su jon noge ki šćapi." Pokazuje nan baba sliku na zidu, a ja samo klimam glavom, mislim na slatkiše. A baba počela drugu priču: "Znaš li ti moja Dooora, da je od tvoje prababe jetrva, od prababe ti s materine strane, sestra moga pokojnega Mate? Ja sam ti š njome bila velika druuuga. Od nje san ti ja uzela ove kokoši. Bile jadne i nikakve, ka šta je i ona sama. Hvala svetom Petru i Pavlu kad su mene dopale!" Govori baba ko

navijena, a rodici u nekom momentu dosadilo slušat pa utiho kaže: "Ajde baba daj više te slatkiše." Ka da je čula, baba to i napravi. Pogledan na stol, kad tamo najmrži nan bonboni. Ma oni šta stari ljudi vole, mentol, zeleni i paljivi. I tako baba s priče na priču, od živih preko mrtvih, kad je vidila da ne jidemo počela opet nutkat, a mi u glas: "Neka baba, ne triba, idemo mi kući." A baba željna priče stalno govori: "Neka vas dica, neka. Stanite još malo sa staron babon. Babi nema dražega nega kad joj kogod dođe. Dat će baba još bonbuna!"

I sad, ja volin nako pričat, znaš, ko normalan čovik, i pričala bi ja s babon još, ali oni moji navalili da idemo ča. I tako u priči odan ja nazad i nazad i ja se na nešto naslonin. Ja se pripala, gledan šta, kad ono njen pas. Kad san ja to vidila, uvatila odma trčat. Znaš kako san se pripala. Srce da je moglo, iskočilo bi mi. Trčin ja, trčin, kad opet u nešto se zabijen. Ja ne znan šta je meni bilo taj dan. Pogledan doli, ono, kokoši. Udren ti ja jednu kokoš. Uskokodakala se ona, raširila krila i napala drugu, jer je mislila da je ona za to kriva, pa se one zbog toga pobile. Leti perje na sve strane, ne vidin ništa od prašine pa brže-bolje krenen naprid i panen. Prosula san se koliko san duga i široka, a brat i rodica me sa strane gledaju. O, Bože, jesan se osramotila!

Napokon, došli mi kući. Ja, raščepušana ko kokoš, odma se išla tuširat. Tuširala san se jedno tri sata. Šta ću, bila san cila bezveze! Ajde, malo san se smirila, došla na večeru. Kad, šta je za večeru?! Pohana kokoš!!!

Dora Madunić, 6. razred

Mentor: Matilda Škare

OŠ Ivana Gorana Kovačića, Cista Velika

BABA MARA

U mom kraju je živila jedna baba Mara, koja je cilo vrime mučala. Priča se da, dok je bila dite, da je pivala ko slavuj. Ali odjednom više nie pivala. Meni je teško povirovat da je ona znala pivat jer, vala, ona cilo vrime muči. Ja je nisam čula da je rič rekla, kamoli da je pivala. Zato san pitala mater: "Jel istina da je Mara znala pivat?" Mater mi je na to odgovorila da ona nie nikog čula da piva bolje od Mare. Tad sam ostala u šoku jer kad to moja mater kaže da Mara zna pivat pa to je unda garant istina. Kad san se sabrala prihvatila san da možda zna pivat, iako nisam bila baš sigurna da zna al` eto virovat ću na rič. Aj dobro ako baš zna pivat kao što govore pa zašto se nie unda bavila time, il još bolje pitanje zašto više ne piva? Pošto sam vrlo znatiželjna to me pitanje mučilo dan i noć; al niko mi nie moga odgovorit osim Mare. Tako san je odlučila pitati. Došla san u nje u rano jutro. Sidila je zgureno na stočiću i ila puru i vareniku. Pozdravila san je, a zatim ja zasula pitanjima. Dok san ja govorila kako, zašto ona je mučala i pozorno me gledala. Kad san ja zvršila brbljat ona je počela pričat. Kad je izustila prvu rič bila san u čudu jer prvi san je put čula da išta govori. To je onaj osjećaj kad se rodi mala beba pa svi iščekuju da progovori. Nego da se vratin, znači počela mi je govorit ovo: "Drago moe dite, pa evo da ti kažen zašto ne pivan. Kad san ja, ovako tvojizi godina, volila san više pivat nego ist. U pivanju najveća podrška mi je bila moa mater. Uvik me podupirala, ali te godine kad san pristala pivat, te godine moa mati je umrla. Osičala san se ko da san izgubila glas, ne samo glas nego dio duše. Rič izustit nisam mogla, a tako sve do danas." To mi je rekla i samo ošla. Bilo mi je žao jer ostala... je sama, bila je još dite. Čaća je odavno oša u Njemačku i nikad se nie vratio. Od tog dana san je više poštivala jer san prije mislila da ne govori zato jer je luda. Tad

san naučila pouku da ne osuđuje ljude na prvi pogled. Par tjedan poslije čula san je u noći da piva. Svi su je ošli gledat. Imala je tako nježan glas da san mislila da to piva neko dite. Istina je sve šta su govorili - pivala je ko slavuj.

Ana Blažević, 7. razred

Mentor: Ana Kokić

OŠ Ivan Leko, Donji Proložac

NESVAKIDAŠNJA PUSTOLOVINA

Uvik sam mislio da je život lak, da nema granica, da mogu di god oću, radit šta god oću. Nije to tako. Teško je, pa i ditetu. Svaki dan isti, uvik te neko razočara, rastuži. Ja opraštam svima. Valjda će nać svoj put u bolji svit. Ja sam krenio i niko me neće zaustavit, jer svima ću iz dišpeta odmaniti rukom i nastaviti. Pa tako postoji neko pravi za tebe i krene za tebom i prati te i prolazi kroz svašta, ali ne staje. To je pravi prijatelj. To je onaj koji će uvik stat uz tebe i borit se kad te njih stotine napadnu. On - jedan jedini najbolji.

Ahhh, pa di da počnen. Običan dan, subota je i nema škole. Iđen di god oću. Zamislim da imam sve što poželim i osmjeh mi dođe na lice. Dignem se iz kreveta umijem se i odem u kuću. Upalim televiziju, sve dosadno. Napravim marendu i sidnem na kauč ist malo kruva ispod sača i margarina. Razmišljam šta bi moga radit. U glavi smislim mali izlet oko sela, ali ne mogu sam. Zovem najboljeg prijatelja: "Pa di si aj u mene, idemo digdi". Dođe on i pošli mi. Šta da radimo, pa dica smo idemo se igrati rata. Razdvojili se, a ja ne znam di ću. Oko mene planine, šuma, kuće, livade, kakve god oš, pune cvića, male, velike i duge. Odem u šumu naziđat logor. Cipam drva i ziđan zidove, malo pomalo, ali sporo iđe. Skupim ono malo drva i odem u špilju i ogradim se. Smračilo se, a mi u šumi. Mene stra ujtio, a šta ću. Dođe on, a ja se pravim da me opće nije stra. Vratimo se u špilju i legnemo. Stra me obuzeo cilog, cilu noć oka sklopio nisam. Ujutro se dignem, a njega nema. Potražim oko špilje, a njega nema, počnem vikati, ali ništa. Nema ga, nesta je. Nađem ga na podu punog šušnja, lice puno zemlje, vičem u sebi: "Šta je sad?" Poplašim se, a on se digne i skrikne, valja se po podu od smija, baš me nasamario. Krenemo kući, on ne pristaje, smije se i smije, a ja ljubomorán do ušiju. Sad bi se išibao najrađe kako sam pa na foru. Zanesem se i zamislim kako moram

doć kući. Nastavimo mi i tako pričamo, tražimo, glasno vičemo. Oće li kogod čut, ali ni žive duše oko nas. Vine on: "Eno sela", a ja sav sritan. Ušli mi u kuću, mater drće od brige, a kad nas je vidila puca os sriće. Svi nas došli grliti. Prepričali im mi pustolovinu i sili gledat film. U očima materi vidim veselje kako smo se vratili, živi i zdravi.

*Dražen Šerlija, 7. razred
Mentor: Ana Kokić
OŠ Ivan Leko, Donji Proložac*

KANCOLETICE

Kad je moja nona bila molo volila je da joj njezina nona provje i kanto kancoletice.

Provjala non je kako je hodila sa kozon u poje. Ka bi bilo vrime za obidvot ulila bi parst vina u potić i pomuzla mliko, a onda bi u to smočila komadić kruha. To se zvola sumutva. Bila bi i non pomuzla, ali to non ni bilo baš drogo. Ma, isto bi izili jer ni bilo drugega!

Jedon put nos je itila razveselit pok nos je trajtala i donila na sulor čaja u ćikaru i malo ciboka ča non ga je bila donila teta Bona iz Amerik.

Počastila je i šjor Nikota Dubokovića kojim je tuda slučajno pasovo jer je razgledovo starine i dvore. A šjor Niko von je bi kruto bogat čovik, ni njemu falilo ni tičjega mlika. Imo je puno šoldih i svi su daržali do njega.

Dok mu je nona ulivala čaj u ćikaru šjor Niko je gleda, gleda... onda je malo fermo reko joj:

"Ma, nemojte se isidit, ali kruto mi lipo izgledote; mogli biste se opet odat!"

A ona mu je na to odgovorila: "Fola von, ma ne bi da bi mi došo ni šjor Niko Duboković!"

Nona bome ni ni znala da je uon šjor Niko Duboković!

Šjor Niko ni ništa reko, popi je čaj, zafoli se i reko da će drugi put kad paso donit rumbicah.

I tako von je moja nona oštafelala šjor Nikota Dubokovića, a da to ni ni znala!

*Petra Balić, 6. razred
Mentor: Ivana Belić Mustapić
OŠ Jelsa, Jelsa*

KAKO JE MOJ PRANONO IZI SMARGORICU

U stora vrimena ni se lako moglo kupit lipu robu. Osin ča judi nisu imali šoldih, ni bilo ni puno butigih.

Moj pranono Branko je bi mlod i žejan lipih stvorih. Imo von je on konjoda Onteta koji se je voli puno činjat. Onte je bi šestan, lipo uređen, namušćon i uvik obučen po zodnjoj modi. Ma priženca od čovika! A nojlipje od svega na njemu bila je najlon košuja koja se svima sviđala. Ma, takove košuje ni bilo kupit u cilon daržavi! Onte ju je nabavi nikud izvonka. I sad se sa njon činjo, čini svima momo, prišetivo, pasovo, ružigovo gore-dole u najlon košuji.

Svi su ga molili da in je prodo, ali nikako ni iti. A svačesa su mu nudili!

Na kraju je reko da će je dat onemu ko mu odlavuro žurnotu. I tako je moj pranono Branko odma pristo. Sutra don su se nošli u kućici u poju na Polondi.

Lavurali su, pok onda malo ispekli i marendali... U temu se Onte pridomisli. Ni mu ići dat najlon košuju. A mojemu se pranonotu učinilo kruto žol.

Onda je Onte reko : "Ala , dat ću ti košuju ako iziš smargoricu!" Bi je sigur da je pranono Branko neće izist!

Ma ni Branko puno čeko! Vaze je smargoricu , zatvori je oči , surgo je u justa i progucu je cilu! I to iz jednega tira! Ma ni nanci zatrepjo...

A konjod Onte osto je inkanton, kako da su ga svi triski ubili. Ni bilo druge nego dat mu najlon košuju. Pranono je cili kuntenat vaze košuju i porti pul doma.

Poslin tega se činjoj uon u novon najlon košuji koju je zaradi na račun jedne samrdljive smargorice!

*Tonko Bunčuga, 6. razred
Mentor: Ivana Belić Mustapić
OŠ Jelsa, Jelsa*

KAPOT

Prin u doba naših storih ni bilo puno šoldih pok su dica nosila ono ča su imala. Jednega dona mat je od šoldih ča je zašparenjala kupila Ani novi kapot.

Kapot je bi onako lip, čoran sa kafenima botunićima. Ma je da jon je bi pinkicu veli, ali je isto bi dobar. Ane je bila tako kuntenta da je izgarlila i izbušivala mater i rekla joj: "Mama, puno ti fola, čuvat ću ga kako da je od zlota." A mat jon je odgovorila: "I boje ti je da ga čuvoš, penson da je bi i skupji od zlota."

Poslin tega Ane se išla igrat sa Cviton, susidon iz dvora. Za ne falit Ane i Cvita su se igrale po storemu poju na kojemu je bilo lokvih od blata koliko i zvizdih na nebu. Juštu kad je Ane išla priškočit lokvu zazvo ju je otac iz kuće: "Ane, doma hod gotov je obid!" Bidna Ane išla se okrenut i upala drito u lokvu od blata. "Ajme, Gospe drogo", zajaukala je. Kad se išala imala je čo vidit. Kapot vas išporkon! Kako da su gulci gazili po njemu!

Ane je počela obojkat, suze su joj tekle iz očiju kako voda iz ruke. Pensala je somo na to kako će je mater istuč. Na kraju se dositila ča će učinit. Odlučila je lagat materi i ocu i reć da je kapot osto u Cvite.

Kad je došla doma mat je odma ošervalala da ni kapota. Najidila se, a Ane joj je rekla: "Ma, nison joj kriva kako smo se igrale zaboravila son ga vezest."

Učinilo joj se da se mat malo smirila. Izošla je vonka i žveloto išla prat kapot. Ma koliko god je gratala po njemu fleke se nikako nisu skalovale. Fregala hi je, fregala, ma vragu kus se nisu pomakle!

Ni bilo drugEGA nego reć materi istinu. Čapala je kuraja, došla

prid mater i rekla joj za kapot, lokvu, blato... Kad je mater vidila onako skrušenu ni imala kuraja za je kaštigat, nego joj je rekla da joj već nikad, nikad ni zalagala!

I ni Ane već nikad zalagala, ma ni ni već nikad dobila novi kapot. Nosila je onega novega sa maćima od gulcih još pustih godišć.

*Ivana Grgičević, 6. razred
Mentor: Ivana Belić Mustapić
OŠ Jelsa, Jelsa*

BADNJAK!

Najbolji ili bolje rečeno, najmirisniji dio Badnjaka je jutro.

Sestra peče kolače, mater kuva bakalar, a otac peče kruv ispod peke. Brata svake godine dopade prinit bor iz auta pa mater grintaje da će mu se konkulat škina. Kitimo bor kuglan o' cakla. Uvik prvo stavljamo svičice pa balune, a na vrv ide zvizda koju mater stavi. Za obidun upalimo šterike i pomolimo se. Pridvečer, dok se mater i sestre griju doma i vrigaju pršurate, otac i ja ložimo oganj u crnun kužini. Kad pršurate budu gotove, svi se skupimo oko komina di smo zapalili badnjak. Prije ponoćke zaspemo uz komin z glaván naslonjenin na rame. Tako da nikad ne arivamo na ponoćku nego idemo na jutarnju misu. A ujutro posli mise svako ide u sebe doma na obid. U nas doma je glavni običaj da se darovi ne otvaraju odma nego tek kad smo na misi Bogu zahvalili. Prije obida, kad otvaramo škatule s poklonima, svi se pravimo da smo zadovoljni onin ča smo dobili, a zapravo smo tili nešto skroz stoto. Za me je božićni obid nešto najlipše. Tada se skupi cila familija i dio roda. Popodne se svi smijemo, jer smij je lik, i čakulamo. E da samo znate koja tada gungula nastane. Bude svita ka Tocride kad Hajduk igra. Najbolje od svega je kad baba počne pričat svoje štorije. To van negdi vako bude: "E dico moja, kad san je bila mlada, bila san lipša od Kleopatre. Mulci su o meni govorili da san lipa ki da san se u mliku toćala. Nije bilo ovi moderni čud u koje danas prstima bodete. Judi su se više družili, babe više traćale, a mladi se lipše kortedávali. Prije je svak poteza mriže, i stari i mladi, a sad svi potežu one nike društvene mriže, one ča vi zovete fejs. To je niki vaš moderni način traćanja. Ja se sićan, nije voko aut bilo. Dica su balun po cesti nabivala. I to nije bija bilo kaki balun. Prije bi ga mulci sami radili. Nalipili bi stare krpe oko buvela..." Najčešće tu prestanen slušat priču koja je svake godine ista, a baba nikad finit. Svi do kasna ostanemo gledat prigodne filmove i zaspemo ki topi.

Eto tako završu pusti blagdani koje smo toko čekali.

*Geni Vuković, 7. razred
Mentor: Vini Mušac
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

FEŠTA O' VELIKE GOSPE

Judi moji, odate li vi po fjeran i feštan? Di judi dolazu da bi se samo najili, napili i čuli najfriškije čakule u mistu? Ja nisan, ali na jednu moran poč. Bože, sagrišit ću, ali najveći cirkus i dernek u mome selu je ota fešta, fešta o' Velike Gospe. A o pripreman za oto da i ne govorin...

Misec dana prije, muški se situ da triba skupit šolde za kupit rokete i počastit svit kad dođe na fjeru. Onda počinje gungula. Barba Davor grintaje: "Seoske škrtuje nisu dale ni lipe, a topu se u paran." Čaća kuka: "Nema ko poč na Zadvarje kupit čago sira jer svi odaju po kavan." Tetka mi brontulaje: "Dite moje, jeman malo blitve za spravit soparnike." Pari da san ja kriva! Jedino ča su rišili je kruv. A ni to nije kumpletno gotovo jer ga more zafalit. Je li tako? Ajde, nediju dan posli, situacija polako jenjaje, ali uvijek more doć do vatre. Barba Mate i ćaća su išli na utorak svetomu Anti i kupili sira, rokete su naručili, a tetka je još nabrala dek blitve. Ali seoski bogatuni još ništa neće da dadu.

Pet dan prije fjere, selo spušta sve svece: falit će kruva, triba još koji dinar, malo je roketa, jema malo soparnika, nima ko crikvu oprat... Svitu moj, jesan li rekla da će opet doć do cirkusa?

Dan prije fjere, ajde, nekako su se smirile pripametne glave, uspili su skupit još 400 kun i rokete su stigle. Sutra je najglavniji dan. Bitniji od sveg na svitu. Još danas, ovi par divojak gre oprat pod u crikvu i isplest lovor. Fala mojuna Gospi dragun, gotovo je sa svin akcijan.

A sad, dan o' fjere. Četri su ure popodne, svit se polako počėja skupjat, barba Davor mi je sritan ka dite i stalno okolo govori: "Vo van judi moji nî ni u Rio de Daneiru ni Katapultu." Muški su odnili ispalit rokete na planinu i sve ide ka po uju. I ča je najbitnije, spize jema dovojno.

Vengo, još triba sutra izdržat, triba nać mladu divojku da čita na misi i sve sredit za obid. A judi moji, nima van tu propusta. Janjčić se već vrti zorun ranun, žene su spravile stol, a misa je protekla dobro.

Sili smo za stol, a vanka nima ni pasa. A di su svi?! A gladuši moje. Išli su obidovat. Meni je najbitnije od sveg da su oni zadovoljni. I sada, ka je sve finilo, meni će opet bit fjera o' Velike Gospe najlipša. A kako i neće? Ko more zaminit svu strku, skriku, viku i grintanje kad će sve opet finit na dobro. I kad će opet blažena Gospe moja bit sritna ča je vako dobri judi obožaju, slave i veličaju. Ali, Bože mi prosti, Gospi se niko nî ni pomolia jer ona je samo povud da se rade fjere i fešte.

*Tonia Žilić, 8. razred
Mentor: Vini Mušac
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

SVITNJAK U SUSJEDSTVU

Svake godine djeca u susjedstvu i ja, skupa sa roditeljima palimo vatru uoči sv. Ivana. Dogovaramo se gdje ćemo zapaliti vatru tako da plamen vidi cijeli grad. Nekoliko dana prije razmišljam hoće li sve dobro biti i od uzbuđenja ne mogu ni zaspati. Kad je došao dan za zapaliti svitnjak svi smo bili uzbuđeni. Okupili smo se i dogovorili tko će što raditi, a onda tražili grane i šiške u šumi. Kad smo složili drva na hrpu zapalili smo vatru.

Plesali smo, skakali, pjevali i preskakali vatru. U daljini smo ugledali još jedan svitnjak i bili smo sretni jer je naš bio veći. Odjednom, naše veselje su prekinuli vatrogasci. Nismo znali tko ih je zvao. Bili smo tužni jer su nam ugasili vatru, a mi smo trebali poći kući jer je bilo kasno. Svejedno, bili smo sretni jer smo se zabavili na dan uoči sv. Ivana.

*Meriel Kovačić, 3. razred
Mentor: Martina Milina
OŠ Josip Pupačić, Omiš*

IZGUBLJEN U MRAČNOJ ŠUMI

Bilo je to jednog popodneva. Iša san s didon u šetnju kroz šumu, u brdo. Dida je uzeo kosir da očisti puteve kojim smo prolazili. Meni je bilo dosadno šta stalno čisti i ja san krenija nazad. Kad san se umorija, sija san na jedan kamen i čeka dida. Sunce je zalazilo i polako je padala noć. Dida se vratija kući jer je mislija da san ja otiša kući. Kad je vidija da me nema diga je uzbunu. A ja san bija u mračnoj šumi, tražija san put za vratit se kući, ali ga nisan naša. Dida se vratija nazad i tražija me. Išao sam tražeći put i ugledao nekoga u mraku. Umra san od straja i pritajia se. Kad mi je priša malo bliže vidija san da je to moj did. Obojica smo se sritni vratili kući i sili večerat.

*Jozo Kovačić, 3. razred
Mentor: Martina Milina
OŠ Josip Pupačić, Omiš*

SKULA O STRAJA

Uvečer se na televiziju prikažiju puno dobri filmovi sa puno pucačine i avantura po pustinjan i džunglan. Jooo, ča volin gledat take filmove!

Jedne večeri san se uspila prošvercat materi i ocu i sve do iza ponoća san gledala te zabavne pustolovine. Sutradan ujutro mi je bila skula, tribalo s rano dignit iz posteje. Digla san se u šest ipo. Jedva. To je za ne virovat ča san bila pospana! Ma ni bilo izmotavanja, morala san poč u skulu. Ako zakasnin, meštrovica će se puno jidit.

A ništa, uputila san se. Jedva san se dovukla do skule i kad san ulizla unutra... sve mi je nekako bilo čudno, drukčije nego inače. U stvari, bilo je sve isto ka u onome sinočnjemu filmu. Kroz dugi mračni koridur krenila san prema mojoj učionici. Uvatala san kvaku za otvorit vrata... "AAAAAAAUUUUUU!" orila je cila skula o moga urlanja. Iz kvake su stršili niki bodljikavi šiljci, cila mi je ruka bila izbodena!

Isto san ulizla unutra kad san već uspila otvorit vrata. Učionica je bila u mrklome mraku, ni se vidija prst prid noson. Polako san zakoračila i oprezno nastavila odat ma san isto zapela za nešto čvrsto i tresnila na guzicu. Asti sto, pripala san se! A i bokun me zabolilo. Onda me po nogan počelo ništo škakjat, ništo mekano. "Ča je sad ovo?" pristrašeno san zavikalala. Kad su mi se oči privikle na mrak, vidila san da je to nika čudna hodajuća spužva. Protrljala san oči ne virujući ča vidin, ma u drugome momentu ničega više ni bilo. Ni moji postol. Jema bit da san ji doma zaboravila obuć, toliko san bila pospana. Sva srića da nisan zaboravila gače!

Odjedanput mi se počejja približavat niki crni klaun. Sličija je

na moju meštovicu, ma je isto bija bokun grublji o nje. Učinja mi se tužan pa san ga išla utješit, a on me savlada i zaveza da ne mogu uteć. Počeli su me iz mraka neki tamo gađat pomama. "Kh... kh... fuuuuj! Kh... kh!" Uspila san se oslobodit i pobić iz te sobe horora na gornji kat, do ravnateljja. On će mi pomoć, sigurno. I eno ga, ravnatelj, moj spasilac! Ali šta mu je s licen? Skroz je zeleno. Izgleda, brate mili, ka zombi! Krenija je prema meni. Sitila san se da zombiji vole jist judski mozak, vidila san to u filmu. A ovi mi se zombi približava... i evo ga... otvoriya je usta... priprema se zagrist... AAAAAAJMEEE!

Zzzzvrrrrrr! Zzzzzzvrrrrrr! zazvonilo je školsko zvono. Probudila san se. Prijatelji oko mene počeli su spremat knjige za poč doma. Skula je za danas finila. Lipo bome, prispravala san cilu nastavu! Nisan tribala sinoć onako ostat do kasno. A ni gledat one gluposti na televiziju. Neću više.

*Roza Bušalić, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

POSLIN OBIDA

U prošlu nediju, nakon ča je nona učinila feštu o njoki, nono je uzavrija o sriće ka mlado vino pa naglo oćutija potribu za ubit oko poslin obida. Odma je zaspava i spava ka zaklan.

Ka i uvik oko te ure, ispod ponistre su se karale šjora Mandina i šjora Antula. A ča su sve jedna drugoj izgovorile... to ni pas s maslon ne bi izija! Svakakve su riči pale, Bože te saćuvaj! Bilo je tu raža, škarpina, zmija jutica... pa sve do vuka koji je izija tovara.

I sve bi mi to, ka i uvik, bilo puno smišno da se baš malo prin tega teatra nisan nabubala njoki toliko da mi se parilo da me nikor dobro ispribiva – bolila me svaka žunta! Bilo mi je za krepat od prižderanosti. Nisan znala ča ću o sebe. Taman kad san i ja tila iskjučit možđane i bokun zadronjat, ćujen nonu kako besidi na telefon. S kin to sad ćakula u ovu uru? Sva san se napela da ćujen. Ma ona baš sad za pegulu muči. Muči i sluša. I tako je prošlo barenko po ure da ni rekla ni jednu jedinu rič osin: "Eee."

Tako van ona u takvin razgovorima sve dozna. Prvo počne sa: "Eeee!"... to kad ćuje ko je zove. Kad dozna ćagod važnoga nastavi: "E?" a kad su kakve novitade, noni se zacakle oči i samo šapje: "Eeee? E? E?" Ča besida postaje ozbiljnija, oglasi se sa dubokin: "Eeeee?" pa još, kad vazme bokun zraka, zamišljeno: "E!" Doda ona tu dikod i poneki "Ma ča mi kažeš?!", ali se sve uvik vrati na: "E."

Nona je u niko doba finalmente svršila s ćakulon pa san i ja onda uspila zadronjat.

*Nina Maglov, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

ŠTORIJA O PRIJATEJSTVU

Bi je jedan bogataš koji se zva Ivan. Jema je najveću kuću u cilome mistu. Lipa je bila ta kuća, na četiri kata, sa bazenon velikin deboto ka jezero i velikin travnjakon punin cvića. Svaka soba u kući mu je bila bogato ukrašena ka da je o zlata, a da i ne govorin koliko su bile velike. Moga je komodno kamion stat u svaku! U tu svoju lipu bogatu kuću Ivan je prima u vižite samo one koji su mu donosili skupe poklone.

Jednega dana na vrata mu je došla njegova susida Mare. Bila je siromaška, obučena u nike šporke štrace, sva mačana. Asti, kad je Ivan vidija! A Ivan je volija sve čisto i uredno, navika na bogato.

Mare je Ivanu rekla da će mu donit najveće blago u cilome mistu, puno veće od te njegove kuće.

Ivanu se Mare malo i gadila zbog prnja koje je nosila, ali ga je zainteresirala. Želija je još više bogatstva pa je pustija u kuću da vidi o čemu se radi. Da jon je da se najprije napije i naji. A onda je ona njemu počela pričat. Pričala mu je zanimljive štorije o životu na selu, o druženjima judi i feštama, pismi i plesu, o ticama i prirodi... a on je sluša, sluša je ka da mu pripovida o iskopavanju najvrjednijega blaga. Došlo je vrime da Mare pojde ča, ali mu je obećala doć opet.

Prolazili su dani, a Mare ni dolazila. Ivan je nestrpjivo očekiva, postala mu je zanimljiva. Nisu mu više smetali njeni dronjci i mače. Tija je slušat njene zanimjive štorije. Ali, Mare se ni pojavivala. Ofendija se na nju. "Ča ona misli? Rekla je doć, a nema je!" Nakon nekoliko dana posta je zabrinut. "Asti sto, a da jon se ni ča dogodilo?" Nakon nikoga vrimenta posta je tužan. Ni traga ni glasa od Mare. Nisu mu više puno značile njegove bogate sobe i

jezero o bazena. Tija je opet vidit Maru, opet slušat kako mu besidi.

U niki ponediljak čuja je zvono na vratima. Brzo je otvorija. Na vratima je stala siromaška Mare. Ivan se puno razveselija, osmijeh mu se razvuka od uva do uva. Jooo, ča je bi sritan! Zagrlija je jako i u istome momentu svatija da mu je siromaška, ka ča je i obećala, donila najveće blago - PRIJATEJSTVO!

*Eni Malenica, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

LITNJA ŠTORIJA

S nestrpjenjen san iščekiva ti dan. Jedva san čeka ispunjenje te davno očekivane žeje.

Bilo je to prošlega lita. Moj nono Ante, njegovi kompanjoni i ja išli smo prvi put u noćni ribolov. Spremili smo mriže, toplu robu za obuć, sviće i sve drugo ča je tribalo. Bija san puno uzbuđen zbog tega vatanja ribe po noći. Tako pripremljeni, cili sritni smo se u barku pustili o kraja i otisnili na pučinu. Ovi put nećemo ribu poč lovit na peškariju s portafojon punin pinez!

Vonj o mora miša se s teplon arijon. Srce mi je o nestrpjenja kucalo ka žveljarin u kamari tete Katice. Sve je obećavalo dobar ulov: i nebo ča je bliščilo nikon čudnon svitlošču i površina mora glatka ka uje i kumpanji koji u kaiću stoju u fermu.

Nad pučinon je vladala mukla tišina nalik onoj na grobju. Čuli su se samo udarci vesala o more. U noćnoj tami, negdi daleko, treperile su svičarice koje su tražile ribu.

Od uzbuđenja ni disat više nisan zna. Veslali smo. Vesla su udarala o mirnu, ocakljenu površinu mora. Tu i tamo bi se pojavila pokoja ribica, ma bi odma nestala u dubini ka i lupež koji biži prid policjoton.

Odjedanput se isprid nas stvorilo jato srebrnomodrih ribica! Počele su se stiskat i gurat ispod naše barke omamjene svitlon. Jurile su ukrug ka muve bez glave. Svaka ta srebrenka tila je prič bliže svitlu.

Nono je osjetija momenat i da znak ostalin ribarima da spuste mriže. Oni su to bržje-boje i učinili i ribice su se u sekund našle zatvorene u mriži! Zaslipjene jakin svitlon, počele su se ka pomanitale itat okolo ne bi li se škapulale. Ma izlaza in ni bilo! Spritne i vridne ruke ribara izvlačile su ji iz mora i utiravale u

barku. Razrogačenih očiju san gleda ta mala stvorenja kako se ka luda koprcaju po pajolama o broda. Bi je to jadno lipi ulov! Parilo mi se da smo ispraznili more.

Kad smo finili, zaputili smo se prema obali. Arivali smo u osvit zore. Bili smo umorni, ali smo zadovoljno kašete napunili ribon i razastrli mriže da se suše.

Tega jutra, puna kapjica, mriža se svitlucala na suncu ka da se i ona veseli bogaton ulovu. Bi je to nezaboravni litnji doživljaj kojega ću se uvik s radošću sićat.

*Kristijan Tomić, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

IGRA JE VAŽNA

Jednog lijepog proljetnog dana sve bube su se igrale. Pčelica Ana nije razumjela zašto se i mravi ne igraju s njima pa ih je upitala: "Zašto se ne igrate s nama?" Oni su joj odgovorili: "Naši roditelji nam ne dopuštaju da se igramo, već žele da radimo." Pčelica Ana ni tada nije to razumjela. U glavu joj nije ušlo kako to da roditelji ne dopuštaju svojoj djeci da se igraju.

Stoga je otišla s leptiricom Martom i bubamarom Laurom do kraljice mrava. Kada su došle do nje, upitale su je: "Kako to da se mali mravi ne mogu igrati? Pa oni imaju pravo na igru!"

Kraljica mrava im odgovori: "U našem je zakonu tako i ne može biti drugačije." One je zatim ponovno upitaju: "Vi ste kraljica. Kako to ne možete promijeniti?" Na to im odgovori kraljica ljutito: "Ne mogu... a sad idite!" Nikome nije bilo jasno zašto kraljica ne želi promijeniti zakon. Svima je bilo žao jadnih malih mrava. Ubrzo, nakon što su izašle iz dvorca, vidjele su golupčića Danijelu i sve su joj ispričale. Pčelicu Anu taj je problem najviše brinuo, a leptiricu Martu i bubamaru Lauru to nije puno zanimalo pa su otišle. Kada je golupčića Danijela čula za taj problem, bilo joj je jako žao. No, nije mogla pomoći Ani zato što je morala raznositi poštu i nije baš imala vremena za sebe. Pčelica Ana se i dalje borila. Još jednom je otišla do kraljice i objasnila joj kako je igra važna. Rekla joj je da se za vrijeme igre događaju lijepe stvari. U igri se uvijek smiješ, ponekad i zaplačeš, ali uvijek imaš prijatelja uz sebe. Naravno, Ana nije rekla da mravi trebaju zaboraviti na školu i druge obaveze, ali dok su djeca, trebaju se i igrati i zabavljati. Djetinjstvo treba biti veselo, a ne tužno. Kraljica mrava uvela je zakon za igru, a mravi su bili veseli. Nitko od njih nije zaboravio pčelicu Anu koja se izborila za njihovo lijepo djetinjstvo i postala njihova junakinja.

*Mara Topić, 6. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ oca Petra Perice, Makarska*

DITINSTVO MOJE NONE

Nona mi je često pričala o njenom ditinstvu. Ona je rođena u Makarskoj, di je i živila. U školi je imala stroge meštrovce, a doma je morala slušat majku i papu. Nije bilo lako u školi jer nisu imali ni lapiša ni libara. Svaku nediju bi odili na misu, a nekoliko puta godišnje na novene. U crkvi su učili pivat od koludrica svete pisme. Posli molitve dica bi se ostala igrat na šimatorju. Kale nisu bile osvitljene pa se nisu mogli ostat dugo igrat i bit vanka. Nedijon bi odili u kino u pet popodne. Posli kina ne bi smili ostat vanka, nego drito doma jer bi ih pape sova. Ne bi ih tuka, a majka bi in govorila da samo šotopošnice ostaju kasno vanka. Bila je izreka: "Zdrava Marija - kući mularija!"

Dica bi se igrala na šugarelu, na vatala i na kantune. Muški bi se igrali na banice. Divojčice su učile plest merliće kukicon i rekamavale su ažure i kamufe. Od stare lanete vezli su na vrići borše za školu, jer u to vrime nije bilo za uzest borši za školu. Učile bi šit na makinju i majko bi ih učila praviti tisto sa lazanjuron. Kad je bilo brašna, sa majkon bi pekli razne vrste kruva i peciva: mezalune, kornete i kikače. Za Uskrs su pekli sirnice, slatke škanjate i garitule sa pituranin jajon. Za vrime korizme pivali bi stare pisme. Kad zvona nisu zvonila, imali su drvene škrगतojke.

Još ih je majko učila kuvat, šufigavat, frigat ribu, kumpire i praviti makarune i rafirole. Svaki dan se kužina deštrigavala, a kamare su se deštrigavale suboton. Tapeti su se tukli batipanon. Kad bi nestalo letrike, imali su petrojaču, šterike i lumine. Satovi su bili veliki kućni koji su se navijali, a za rano se ustati su navijali satove žveljarine. Na ponistrama su bile škure i koltrine. Na postejama i kočetama pleteni kuverturi. Kušini su bili od vune ili perja. Postole su mazali patinon i luštravali ih bruškinon o postola. Roba se prala u vidrima, a bila roba i lancuni su se lušijali

sa lugon od drva i dobro su se ražentavali vodon. Vajalo je znat inkolavat i sumprešavat sa sumprešon sa žeravon, da bi mogli sumprešavat robu kad nestane letrike. Često bi in nestajalo vode pa bi tribali čekat kamion da in donese vodu.

Eto, takvo je bilo ditinstvo moje none. Tako su judi živili u stara vrimena bez nove tehnologije.

Paula Burić, 6. razred

Mentor: Marina Srhoj

OŠ oca Petra Perice, Makarska

OPET MLADA I LIPA

U našen selu ima jedna baba, baba Mare. Rodila je četvoro dice i sad ima šestoro unučadi i sedmo na putu. Dica su jon se oselila u okolne gradiće koji su, kako bi ona rekla, veće selendre od našega sela. Muž joj je poginija u ratu, a za njega znaju sva dica u selu jer nan je baba Mare svima pripovidala kako su se ona i njen dragi Joze upoznali i zajubili. Bila je baba Mare pravi bračni savitnik u našem selu. Svaki je ljubavni problem ona znala riješiti i kad ona da nekome blagoslov, ih, to judima znači više nego kad in fra Ante da blagoslov u crkvi. A u našem selu su svi išli u crkvu i molili se nekoliko puta na dan pa je zato to bilo tako čudno.

Jednoga je lita baba Mare ošla dva miseca u Makarsku u svoje ćere da obađe unuke, iako je i sama znala da je njenoj ćeri samo triba neko ko će dicitu čuvat umisto nje. Ali babi Mari nije smetalo kad su je tako iskorištavali jer je ona sve njih volila više od sebe. Al nemojte sad misliti da je baba Mare svima dala da je gaze. Bože sačuvaj! Znala je ona dobro kako nekoga spustiti na zemlju, i usudila bi se reći da je ona to najboje i činila!

I, dok se ona družila sa unucima njena je ćer vodila najboji restoran u Makarskoj pa joj je baba Mare znala pomoć i u kužini, jer je, naravno, i u tome bila vješta. Tako je jedan dan u njihov restoran ušeta stari Geovanni.

Stari Geovanni je bija Talijan, a svi su ga vamo u gradu znali jer je godinama dolazija u Makarsku. Ima je on dvoje dice i dvoje unučadi i puno šoldi. Zato su ga svi u gradu i znali, jer di god bi stari Geovanni uložija u gradu, svi su bili na dobitku! Bija je stari Geovanni sa svima dobar prijatelj i poznanik, al naučija je on u životu da judima nije za virovat i da svi oni samo oće njegove šolde! Dobar je bija stari Geovanni, al bija je i puno usamljen. Falila mu je njegova draga žena Violeta. Ona je, bidna, umrla davno od neke teške bolesti kojoj nije bilo lika. A i nju su svi volili jer je bila dobra ka kruz (bila je slična babi Mari). A tek kako je

Violeta volila našu Makarsku, više je ona bila ode u nas nego tamo u Veneciji, di jon je bija rodni dom. Radi nje je stari Geovanni i dolazija u Makarsku.

Toga je lita stari Geovanni prvi put upozna babu Maru jer nije ona često dolazila u Makarsku, a niti je on obilazija susidna sela pa da je moga vidit. I družili se njihovi unuci i družili se oni. Niko nije mislija da će se dogodit ono šta se dogodilo. Svi bi rekli da su oni stari i da ih ne pucaju više take mušice. Ali, bome, nas je sve iznenadilo kad se baba Mare vratila u selo, iza lita, i tražila od fra Ante da se vinča ode u našoj maloj crkvi u našem malome selu. I znate li koga je dovela sa sobom? Starog Geovannia! Njegovo se staro srce rastopilo u milini Marine dobrote i sjaja njenih tamnih, izbornih očiju koje su ga toliko podsicale na njegovu dragu Violetu. A baba Mare se zajubila u njegova čvrsta ramena i duboki glas koji je njenon uvu bija ka najlipša pisma...

I prije nego šta je baba Mare ošla sa starin Geovannien putovat po svitu, bila je ostala još malo ode u nas u selu da se sa svima pozdravi kako Bog zapovida. Jednu san joj večer sila u krilo i, kako san tad još bila malena i još u školu nisan išla, pitala san je: "Baba Mare, kako si se mogla zajubit u dida Dovu (tako san ga zvala jer mi je Geovanni bilo preteško za reć) kad je onako star i ružan? I, majko moja, jesi mu vidila one debele crte na licu?" Ona mi se samo slatko nasmijala i rekla: "Dite moje lipo, ja san ti isto stara i ružna, a moj Dove mene gleda ka najlipšu ženu na svitu i učini da se opet ćutin mlada i lipa."

I tako se naša baba Mare zajubila u staroga Giovannija i ošla! Ali nije ona nas nikad zaboravila, uvik se ona nas siti jer kako je znala reć: "Nikad ne smiš zaboravit svoje jude!", a mi smo svi bili njeni judi i njena dica, i tako će uvik ostat!

*Ria Ivandić, 8. razred
Mentor: Marina Srhoj
OŠ oca Petra Perice, Makarska*

MODERNA BABA ILI KAD BABA PROLUPA

Priča govori o babi koja je odlučila postat "in". Već iz imena se moglo vidit da je bila na pravon putu za postat frajerica. Zvala se Marija, ali su je svi u selu zvali Maja.

Prije nekoliko godina u selo su se vratili judi koji su 20 godina živili u Njemačkoj i sa sobom su donili boršu punu zanimljivih stvarčica. Bilo je tu i nekoliko pametnih mobitela. Kad je baba vidila kako oni na njih tipkaju, ostala je šokirana.

"Šta van je to?" - upita Maja.

"To je pametni mobitel. On ti može, Maje moja, baš sve" - uvirava je Jere.

"Može li naranit moje kokoše i zalit mi vrtal?" - sumnjičavo će Maja. To su bili njezini jedini posli, ali su joj i oni s vrimenon dojadili.

"Ne more baš to, ali zna kakvo je vrime bilo di na svitu."

"Ne more to ništa oli oduzet ti vrime na gluposti" - pivala je baba po svon.

Jednoga je dana Maji došla kuma Mare s unucima u vižitu. Mare se pofvalila novin smartfonon, istin onakvin kakvog je ima Jere. Mare joj je isripovidila da su joj ga unuci kupili za rođendan i da su joj pokazali kako se sa njin radi.

Kad su Mare i dica ošli, Maja je odma nazvala ćer Lucu u grad da joj nabavi jedan takav. Luce je krepavala o smija i nije mogla virovat da je to čula iz materinih usta koja nema ni TV u kući.

"Samo ti meni donesi jedan pa ćeš mi sve s pomjon pokazat kad dođeš" - rekla je Maja.

Nakon sedmicu dana dođe Luce na selo, ali bez mobitela.

"Di mi je mobitel?" - upita Maja.

"Nije bilo takvog pa san ga morala naručit" - rekla je Luce - "doće tek za sedan dana."

"E, dobro. Unda kad opet budeš dolazila, donesi mi i televiziju da mogu gledat one turske i meksičke sapunice uvečer, rekla mi je Mare da su odlične."

Nakon tjedan dana došli su i Luce, i mobitel, i televizija.

"Bravo ćerce, sad me samo trebaš naučit kako ga duperat."

Nije joj puno tribalo da počne duperat mobitel, čak je uspila napraviti fejsbuk profil i odma je opalila jedan selfi. Zaboravila je baba na kokoši i vrtal. Sve je crklo umalo-ukratko.

Ubrzo se počela dopisivat sa jednin Stipon iz susidnoga sela kojega vidi svake nedije u crkvi na misi. Dopisivanje je prišlo u ozbiljniju vezu. Par puta su zajedno izašli u obližnju gostijonu. Njihova veza nije dugo potrajala jer joj je Kate Laća ukrala Stipu. Čak su se nakon par maseci virili i počeli se ozbiljno pripremat za vinčanje.

Nakon prekida Maja je bila bisna pa je mobitel svon snagon od zid opalila. Sitila se svoje pokojne matere koja joj je uvik govorila da nove stvari donose nesriću. Da nije bilo pametna telefona, bila bi ona sritna sa svojin kokošima i svojin vrtlon. Sada nema ni vrtla, ni kokoši, ni Stipu (kojega teško more prižalit). Nema ni mobitela, već samo račun pitura Jure koji joj je opitura zid u koji je tresnila svoju nokiju.

*Ivan Nizić, 8. razred
Mentor: Marina Srhoj
OŠ oca Petra Perice, Makarska*

PRIČA O DITETU

Ovo je priča o djetetu koje je izgubilo i ćaću i mater, možda baš zato da bi pomogla roditeljima da ne izgube svoje djece.

Ima je samo pet godina kad je izgubila sve što je imala, kad je izgubila ćaću i mater. Iznenada, bez upozorenja, samo ih više nije bilo. Mora je naučiti živjeti sam, bez pomoći drugih ljudi. Jedino što je imala bilo je more, ono je uvijek bilo tu za nje. Na neki način ono ga je i odgojilo. Povukla se u osamu i odlučila živjeti sam, bez ljudi. Prošlo je godina i godina od kad je progovori, od kad se platičica nasmija. Življa je tužan život, bja je uvijek sam. I zapustlja se, duga kosa i brada ciloga su ga prikrlle. Ludi su se bojali kad bi ga vidili, a njega nije bila briga.

Jednoga dana kad je sa škrlja promatra more, baš ka i svaki drugi dan, nešto se neobično dogodilo. Nevrime je počinjalo i kiša je pojačavala. Na moru nisi moga viditi nikoga osim jednog izgubjenog djeteta u malome kaiću. Činilo se da njegov kaić nije moga još dugo izdurati. Mali je to i zna. Plaka je i vika upomoć, al ga niko nije čuja. Niko osim njega. U njemu se probudi jaka potreba da ga škapula, ali se i boja djetetove reakcije. U njemu se borija strah i plemenitost, sjećanja i tuga. Ali samo kratko. Skočlja je u ladno more i otpliva do kaića. Mislja je da će se djece pripasti kad njegova duga kosa i brada izrone iz mora, ali nije, sa potpunim povjerenjem mu se uvatilo oko šlje. Dopliva je s njim do škrlja. I baš kad je djece tilo nešto reć, pojavili su se njegovi pripadnuti roditelji, a on, plemeniti čovik velikoga srca, pobiglja je.

Odlučlja je da mu je ipak boje ostati s morem... Ali ako treffi još koje izgubljeno djece u nevoji, pomoće mu, jer samo je njima virova. Samo moru i dicit.

*Marieta Puharić, 8. razred
Mentor: Marina Srhoj
OŠ oca Petra Perice, Makarska*

MUOJ NOJBOJI KARNOVOL

Falilo je još malo do mojega parvega rođendana.

Bi son gusar i imo son kus čorne kože priko jednega oka, mahramu i mač. Mama je moju hodalicu pritvorila u gusarski bruod. Zvo se Crni biser.

Ukarcali su me u bruod. Jušto je zapuhala tramuntona i gusarska bandira je lipo zatoncola na vitru, a moja glavica je pala na pruovu.

Bi son kruto umoran i kako su me ukarcali tako son odma lipo zaspo. Svi su mi se smijali, ali jo ih nison ču. Spo son ko top!

Crni biser je apena zaplovi, a već je tuko otplovit dreto puldoma!

Barž son usput koga i zarobi, ali jo se ništa ne spominjen!

*Vicenco Vrtlar, 2. razred
Mentor: Vivijana Bižaca
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

MUOJ NUONO TEŽOK

Muoj je nuono vridan čovik. Svako jutro probudi se prin zore i štrologo ča bi moga upoje činit. Žvijelto izi, obuće tašelone gaće, storu debelu košuju, štivale pune zemje i uputi se pud poja.

Poje je njemu život.

Gušto duoć, sest na gomilu, slušot kantonje zvirih i izviršovonje gardelinih. Čapo motiku uruke, okopoje oko lozja. Priščipije, sije.

Nojdražje mu je kad mu čogod fruta iznikne, sazrije i kad doma donese pun kartol pomidorih, kukumarih, blitve.

Gušto muoj nuono i u jematvi. Nojdraža mu je kanota. Ma sarce mu bude veliško i u jedanaestemu misecu kad se beru masline pa pustega uja izojde.

Ijo volin puoć sa njin upoje. Drogo mi ga je slušot i kad se veseli i kad beštimo jer mu je divji gudac poje izoro.

A on mi stalno govori: "Uč sinko, uč! Poj na skule i bud gospodin čovik. Ovo moje poje uvijek te čeko. Vrot mu se kad ostariš i budeš u penšijunu."

A, jo son mu odgovori: "Znoš čo nono, tako ču i učinit!"

*Antoni Zaninović, 4. razred
Mentor: Magda Tepić
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

JO GOVORIN PUČIŠKI

U nos, vuode u Pučišćima, malo koju zimu imo sniga. Jedino, ča diguod zabili Vidovu goru po ga idemo vidit, toliko da nan paso fantazija.

I tako, kal smo čuli da je u Zagrebu po veli snig, olma smo se jovili rojocima da čujemo kako su. A za reć pravo, i za vidit bidu rekli da neka za zinske praznike duojdemo malo u njih.

Znote, oni svako lito duojdedu u nos. U kući nas bude puno po je uvik nikega batibuja.

Nona bude štufa svega, da kal će svršit ovi burdil, jedva čekon da puočne skula!

Vididu i naši Zagrepčani da nami ni lako prihrlipit lito po se pusto skužojedu i zafalijedu kal griedu ča.

Tako, nisu muogli s manjin a da sada ne zovedu oni nos u Zagreb.

Judi vesieja. Mater je išla na internet vidit kal vozi autuobus da ga moremo ćapat rovno iz trajekta, a tako i nose. Jer ko ga ne ćapomo, va ostar spat u Splitu, a onda bi vajalo zvat još jedne rojoke po i njima bit obligon.

E, kal smo to sve lipo sjuštali, jovili smo se u Zagreb da nas znodu čekot i počeli smo se parićovat. Izvukli smo sve nojdebjega ča smo imali: bunde, kape, rukavice i šjole, dugaške mudonte i guće, a nona je rekla da uzmemo i pidjame ol špunje jer da ne znomo mi će Zagreb. Ča ću van govorit, tri puta smo minjali valiže jer nan, špale velega imbuja, ni muoglo sve stat.

U putu je sve dobro pasalo, jedino ča nas je nona zvola svaku puo ure i ni nan virovola da su puti čisti i da ni leda. Kroz ponistru ol autuobusa gledoli smo snig i guštali dokle su nan isprid očiju pasovali letrati, ko sa božićnih kartulinih. Jedva smo čekoli duoć

u Zagreb.

Kal smo arivali, još je bi don i zasjalo je sunce. Olma smo izošli ispid zgrade u park za učinit snješkota. Tuote je bilo i druge dicie, po smo se brzo sprijateljili. Ki meni je duošo jedon moli i pito me kako se zoven.

"Pino, s Broča, a ti?"

"Fran, ja živim ovdje u Zagrebu."

I tako smo se jo i Fran sprijateljili i svo vrime se skupa igrali. Činili smo balote ol sniga i jedon drugega bubali, ma lumbardali. Uon je govori po svoju, a jo po moju. Sve smo se razumili.

Ujedonput, Fran je ćapo malo žešći zalet i nako, muški, potiego me u glove. Mogu van reć da me zabolilo, ma nemilo. Suze su mi izošle na oči. Fran se začudi.

"No, kaj ti je sad?!"

"Čo, kaj mi je sad!? Čoviče, potiego si me u tiempla, sve mi se zamantalo!"

"Kaj!??? Kojim ti to jezikom pričaš?!!"

"Da kojim, bome pučiški!"

Glova me još bolila, ali srića da mi smont ni puno duro po smo se još igrali.

Tuda je pasovala njegova mater i duošla je ki nami. Pitala je Frana da s kin se to igro!

"Ovo je moj prijatelj Pino. Znaš on je sa otoka Brača i govori po češki!"

*Pino Vrandečić, 6. razred
Mentor: Maja Čapin
OŠ Pučišća, Pučišća*

MOJA JUBAV

Ja sa didon volin poč na ribe. Pa bi ulovi dva tri cipla. I malo bi skakali u more. Pa bi se vozili do Šolte, a i malo do Brača. I ja sa barbon i didon gren na Ajduka. A i ja san fuzbaler. I jako se trudin na nogometu. Ja san najveći Splitsanin. I najboji Ajdukovac. I eto to je moja jubav prema Ajduku i moru.

*Duje Sirišćević, 1. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

AJME MAJKO, POČELO JE! (grintanje jednog petaša)

Doša mi je taj dan. Majke ti, ča ću, di ću, kud ću? A, ka i sva druga dica, u skulu! Reka bi moj dida: "Finili su, Mare, bali!" Uvik san se mislila ko je ta Mare, a sad znan - ja!

Ni to lako, poslin lipih dana bez obaveza (osin kupanja, iako se to ne računa je jer to u nas, Splićana, najvažnije). U, triban se malo naviknit: sad ovo, pa ono, pa brže, pa ča lipše i najzadnije, ča bolje. Preostaje mi samo zavirit u armerun po robu i nešto poist. I onda biž vanka.

Prvo iden po prijatejice i sve ih izjubin i izgrlin jer ipak, nismo se dugo vidile. Cilo lito! Ajme, lito je gotovo!

Isprid skule smo. Zvoni zvono. Ajme, ča je glasno, a mi smo najbliži toj OGROMNOJ, ogromnoj spravi za mučenje uva. Čua se batikuor sviju. Ajme, di mi je mater? Da je bar odi...

Ulazimo. Ja samo čekam saznat ko mi je razrednica. Evo je. Ajme, ča je lipa! Lipše nima (kad je ne buden guštala slušat, baren ću je guštat gledat).

Opet zvoni. Ča tin zvonima nima kraja? Al dobro je, sad smo u druge nastavnice. Ma ne grintan ja, nego se ništo mislin, pa ča se u skuli priča samo o skuli? Zar nije dovoljno to ča san došla?

Ajde više, zvoni! Na kraju ura ispuni moju želju (možda skula i nije tako loša, ma zezan se...). A ja sad moran ić u treće nastavnice. A odi mi je još više dosadno, ka malom ditetu kad mora sidit i mućat. Ma ča se vi čudite? Oli nisan dite? A i vi ste mi neki... A sad mi se baš igra (to bar nije dosadno). Di su mi moje igračke? Kako in je lipo doma... Bar ne moraju ić u škulu. Il moraju?

Jel znate kako se kaže kad ne slušate? "Kroz jedno uvo uđe, a

kroz drugo izađe." E, tako van je sad meni. A ja molin Boga da zvoni (Bože mi, oprosti!). I zvonilo je. Ča ću van reć? Čekan nastavnika i sve mi misli biže, ka da ne žele bit odi. Lete, cikću, viću, deru se, al kad se one vrate, ja san još uvek tu, na iston mistu. Nešto se dogodilo pa nastavnika nima, a i njima je bidnima zbrka ovi prvi dan. U, kako san sritna! Nima sritinijeg čovika od mene. I sad sigurno znate ča se događa. Je, zvonilo je. Kako ste znali?

E, sad san već umorna. E, sad mi se i ji, i pije, i njonja, a kuća mi izgleda na kraj svita, ka da je svaki korak jedna milja. I dođen van je lipo doma sa svojim koracima od jedne milje (ajme, ča je bilo teško, za ne povirovat), a onda moran skinit postole, robu, oprat ruke, pa onda ist, pit, grintat, njonjat, a meni se to ništa ne da. Ajme!

Kraj dana, moj najdraži dio. Malo točan papke (ili noge, ako baš očete, u, ča ste fini), pa mliko popit, onda u robu za ić leć i u krpe. Šteta ča ne mogu više pričat jer mi se oči sklapaju. Pa valjda to znači da je ura za ić leć? Je l' da? Ako je, onda laku noć i možda ćemo se vidit opet. Al mi se prvo javite, da znan.

Ajme, ča me ništo žuja u posteji...

*Ivana Oreb, 6. razred
Mentor: Barbara Donkov-Zorčić
OŠ Split 3, Split*

NEDIJA

Bogu fala, nedija je.

Još kunjan u kočeti, izležajen se, guštan. Vitar šuška škurama, davno već, razbudija se dan. A ja ruku prikriženih ispod glave, pogleda uperenog u ništa, još drondin nepomičan i plovin u neki svoj svit.

Iz kužine čujen materino ronjanje, a onda otvori vrata mog kamarina i počne čangrizavo brojat: "Diži se, linčino, jesi bija na misi? Uzmi libar, obid će uskoro!"

Ferma mi misli, ne da mi mira ni u svetu nediju, jedini dan u šetemani kad bi svak triba malo stat.

Podne je. Ništo tako lipo vonja. Svi smo za stolon. Popodne ćemo svi zajedno negdi ić. Nedija mi je posebna. Neka vam svima bude dan za odmor, đir i smij.

*Mateo Čaljkušić, 8. razred
Mentor: Katarina Piveta-Vidučić
OŠ Split 3, Split*

Sadržaj

POEZIJA

OŠ Bijaći, Kaštel Novi

- 11 Moja baba, Ana Milan, 1.r.
12 Moje misto, Nikolina Svalina, 1.r.
13 Lipost, Niko Žarković, 1.r.
14 Moje more, Gabriela Čajo, 3.r.
15 Misto moga ditinjstva, Ivan Lukas Rušnov, 3.r.
16 Moja štrada, Doris Mornar, 3.r.

OŠ Bol, Bol

- 18 Ča ti je, Ela Pavišić, 4.r.
19 Lipo ime bura, Ivo Petrić, 4.r.
21 Galieb, Hana Šesnić, 4.r.
22 Lito je duošlo, Eva Jakšić, 2.r.
23 Zima, Zara Jakšić, 2.r.
24 More, Arsen Kojdić, 2.r.
25 More, Tia Živković, 2.r.

OŠ Bol, Split

- 27 Maškare i krnje, Ema Jankov, 4.r.
28 Morska priča, Nika Kuzmanić, 4.r.
29 Ča je skrivija Krnje, Lucia Vrgoč, 4.r.

OŠ don Lovre Katića, Solin

- 31 Tuga u mistu, Toni Martinić, 8.r.

OŠ Grohote, Grohote

- 33 Krupa, Toni Grbić, 8.r.
34 More, Josip Mladinov, 8.r.
35 Rak Žak, Tea Pipunić, 5.r.
36 Beside, Lea Purtić, 8.r.

OŠ Hvar, Hvar

- 38 Fibra, Dominik Bonković, 8.r.
40 Isukarstova zodnja večera, Barbara Bratanić, 6.r.
42 Balote, Mia Marija Ćurin, 7.r.

OŠ Jelsa, Jelsa

- 44 Na stini skorušica, Karla Barbić, 8.r.
45 Na moru sad i nikad, Ivona Matijašević, 7.r.
46 Škoj, Adriana Milatić, 5.r.

OŠ Jesenice, Dugi Rat

- 48 Badnjak u Dugom Ratu, Mateo Banović, 7.r.
49 Badnji dan, Mateo Banović, 7.r.
50 Dan o radosti, Ivan Garac, 7.r.
51 Moja baba ulazi u crkvu, Josip Pekas, 7.r.
53 Procvitat ću ka agava, Josip Pekas, 7.r.
54 Didova Besida, Anđelo Tomić, 7.r.

OŠ Komiza, Komiza

- 56 Maška i kucin, Ivan Sterniša, 5.r.
57 Moja Komiza, Ivana Vidović, 6.r.
58 Bura, Matea Mardešić, 4.r.
59 Tvica, Matea Mardešić, 4.r.
60 More, Mari Sviličić, 2.r.
61 Cviće, Anđela Tokić, 4.r.
62 More, Pablo Andre Zanki, 4.r.

OŠ Lučac, Split

- 64 More, Ana Barbarić, 4.r.
65 Sniga do krova, Dominik Čondić Bijander, 4.r.
66 Lito, Nina Maglov, 4.r.
67 Split, Eni Malenica, 4.r.
68 Maslina mojega nona, Kristijan Tomić, 4.r.

OŠ Majstora Radovana, Trogir

- 70 U proliće, Lola Hribar, 7.r.
71 Otila bi, Lucija Rožić, 7.r.

OŠ Milna, Milna

- 73 Konoba, Maša Galović, 4.r.
74 Storo konoba moga nonota, Matea Galović, 3.r.
75 Moji stori, Luna Harašić, 3.r.
76 Nazdravimo, Lovre Marinović, 4.r.
77 Storo konoba moje none, Laura Šoštarić, 4.r.

OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad

- 79 Kole mojega groda, Karlo Kalaš, 5.r.
80 Kole mojega groda, Josipa Tepić, 5.r.
81 Stora smokva, Domagoj Franetović, 4.r.

OŠ Petra Kružića, Klis

83 Radost je u ariji, Bruna Dujmović, 6.r.

84 Besida jednog grada, Dora Rađa, 6.r.

OŠ Pučišća, Pučišća

86 Koza, Antea Jerčić, 8.r.

OŠ Pujanki, Split

88 More, Antea Ajduković, 1.r.

89 Lip je moj grad, Luka Babarić, 1.r.

90 Mama Sunce, Antonina Milano, 1.r.

91 Makako, Maja Radman, 5.r.

92 Život čuvite, Maja Radman, 5.r.

93 Moj Split, Leona Akrap, 3.r.

OŠ Split 3, Split

95 Đardin, Bruna Panžić, 5.r.

96 Lito, Roko Režić, 5.r.

97 Čuj ča je ovo jugo dosadno, Jakica Šestanović, 5.r.

98 More mi spasi lito, Marijeta Dominović, 5.r.

OŠ Vladimira Nazora, Postira

100 Bičikleta, David Gospodnetić, 8.r.

101 Moje drugo čo, Ana Salamunović, 7.r.

102 Maslina, Benedikt Štambuk, 5.r.

DJEČJI PRČIGIN

OŠ Dinka Šimunovića, Hrvace

- 105 Moj susid, Jure Alebić, 7.r.
106 Moji susidi, Viktorija Armanda, 8.r.
107 Babe, Lucija Galić, 8.r.
108 Mačkare, Mihaela Ezgeta, 6.r.

OŠ dr Franje Tuđmana, Brela

- 110 Brodovi i danas tiho umiru, jedino je
more uvijek isto i uvijek živi, Klara Ribičić, 6.r.
111 ABC priča, Laura Sekulić, 6.r.

OŠ Grohote, Grohote

- 113 U mojoj kali, Izabella Cecić, 7.r.
115 Prvo ljubavno pismo, Tea Pipunić, 5.r.

OŠ Ivana Gorana Kovačića, Cista Velika

- 118 Kvocanje na sve strane, Dora Madunić, 6.r.

OŠ Ivan Leko, Donji Proložac

- 121 Baba Mara, Ana Blažević, 7.r.
123 Nesvakidašnja pustolovina, Dražen Šerlija, 7.r.

OŠ Jelsa, Jelsa

- 126 Kancoletice, Petra Balić, 6.r.
127 Kako je moj pranono izi smargoricu,
Tonko Bunčuga, 6.r.
128 Kapot, Ivana Grgičević, 6.r.

OŠ Jesenice, Dugi Rat

- 131 Badnjak!, Geni Vuković, 7.r.
132 Fešta o' Velike Gospe, Tonia Žilić, 8.r.

OŠ Josip Pupačić, Omiš

- 135 Svitnjak u susjedstvu, Meriel Kovačić, 3.r.
136 Izgubljen u mračnoj šumi, Jozo Kovačić, 3.r.

OŠ Lučac, Split

- 138 Skula o straja, Roza Bušalić, 4.r.
140 Poslin obida, Nina Maglov, 4.r.
141 Štorija o prijateljstvu, Eni Malenica, 4.r.
143 Litnja štorija, Kristijan Tomić, 4.r.

OŠ oca Petra Perice, Makarska

- 146 Igra je važna, Mara Topić, 6.r.
147 Ditinstvo moje none, Paula Burić, 6.r.
149 Opet mlada i lipa, Ria Ivandić, 8.r.
151 Moderna baba ili kad baba prolupa,
Ivan Nizić, 8.r.
153 Priča o ditetu, Marieta Puharić, 8.r.

OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad

- 155 Mouj nojboji karnovol, Vicenco Vrtlar, 2.r.
156 Mouj nuono težok, Antoni Zaninović, 4.r.

OŠ Pučišća, Pučišća

- 158 Jo govorin pučiški, Pino Vrandečić, 6.r.

OŠ Pujanki, Split

- 160 Moja jubav, Duje Sirišević, 1.r.

OŠ Split 3, Split

- 161 Ajme majko, počelo je!, Ivana Oreb, 6.r.
163 Nedija, Mateo Čaljkušić, 8.r.

LIKOVNI RADOVI

Učenici 1. razreda

Mentor: Ivana Blagaić

Motivi: Jesen, Proljeće, Duga

Tehnike: kolaž, flomaster, pastel

Likovna grupa OŠ Grohote

Voditelj: Bruna Ovčar

Motiv: Moj otok

Tehnika: akvarel

OŠ Grohote
Grohote, Šolta
2016

Knjižnica Grohote suradnik je OŠ Grohote u organiziranju i realizaciji dvaju projekata kojima se potiče njegovanje i očuvanje zavičajne nematerijalne baštine među učenicima osnovnih škola Splitsko-dalmatinske županije. To su projekti Ča-more-judi i Dječji Pričigin.

Manifestacija Ča-more-judi nastala s ciljem očuvanja čakavice potiče pjesničko stvaralaštvo mladih autora, dok je Dječji Pričigin usmjeren na pripovjedačku umješnost i kazivanje govorom zavičaja. Svi radovi pristigli na natječaje projekata objavljuju se u zbornicima Ča-more-judi, a sami programi susreta obogaćeni su prigodnim igrokazima.

Željka Alajbeg

**OŠ Grohote
Grohote, Šolta
2016**

ISSN 1845-4852